

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 42.

ΤΟΜΟΣ Β'.

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1893.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

ΦΑΥΣΤΟΣ
(Faust)

Μελοδραμα εις πράξεις πέντε. Έπη Michel Carré και Jules Barbier. Μόδος Charles Gounod.

ΣΚΗΝΗ 1^η.

Μεφιστοφελής, μόνος.

Μφ. Ήτο καιρός! Προς την πυκνήν σκιάδα
Τὸ ζεύγος προχωρεῖ τῶν τρυγόνων.
Προσάγει τὸν γλυκὺν μὴ ταραζομένον στέφανον.
Νύξ! σβέσον πάσαν φωτὸς λαμπάδα.
Ἔρως! τοῦ συνειδότης παῖσον πάντα κινισμὸν
Ἄνοι! διὰ λεπτῶν ὀσμῶν.
Τῆς Μαργαρίτας τὰς αἰσθηθεῖς χαλαροῦτε.
Κ' εἰς τοὺς πόθους τοῦ ἔραστοῦ ὑποδουλοῦτε.
(Ἐξέρχεται ἐν τῇ σκιάδι).

ΣΚΗΝΗ 2^η.

Μαργαρίτα, Φαῦστος. (επανέρχονται)

Μ. Εἶναι ἄργα! καιρός. (βρίσκουσα πρὸς τὸ περίπτερον).
Φ. (κρητῶν κἀτὴν) Ματαίως ἱκετεύω! ἔ! μείναν.
Πρὸς τὴν θερμὴν μου παρὰκλίσειν κλίνων.
Τὸ ἀγνὸν κάλλος σου μὲ δαμνέει.
Ὡς ἐν νέφει ὄχρος,
Ὁ νύκτιος ἀστὴρ τὴν κόμην σου βαπτέει
Μαρμαίρων καὶ φαιδρός.
Ὡ γαλήνη! ὡ χαρὰ! γυμνηρίου ἀργίου.
Νοχελεῖς ροδάσμοι!
Ἀκούω, ἔννοα ἢ λιγυρὰ φωνὴν του.
Νῦ ψάλλε ἐν ἑμοί.
(ἔρχουσα μαργαρίταν, ἕς τὰ φύλλα τίλλει).

Φ. Τοῦτο τί;
Μ. Ἄπλῃ παιδιὰ.
Φ. Τί κρυφὰ ψιθυρίζεις;
Μ. Μ' ἀγαπᾷ δὲν μ' ἀγαπᾷ.
Μ' ἀγαπᾷ! ὄχι! ναί! ἀγαπᾶμαι!
Φ. Ναί! καὶ οὐ πιστῶς τὸ ἄνθος ἀπαντᾷ.
Ἔστω θεῖον χρῆσθός σου ὀπόδον σου ἔρωμαι.
Ἐρᾶσθαι! τί σημαίνει ἔρως ἔννοεις;
Ἀπαύστως ἦλθε νὰ θωπεύῃ σε γλυκεῖα.
Ἀπαύστως νὰ τρυφήσῃ ἐν καρῆ αλωνία.
(περιπτουσάμενος τὴν Μ.) Ὡ νύξ ἐρώτων σιγῆλή!
Ὡ ἦλθε ἴδεα!
Ἐν ἡμῖν φεγγόβολοι
Ἀνέμελος εὐδία.
Μ. (νοχελῶς) Σὲ θ' ἀγαπῶ, σὲ προτιπῶ!
Ψάλλε ἀκόμα
Εἰς σὲ προσφέρω τὸ σῶμα
Καὶ τὴν ψυχὴν εἰς σὲ.
(ἀποσκοπεῖ τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ Φ.)
Μαργάν! μαργάν! μὴ με ταρατῆς.
Κλονοῦμαι! τρέμω! ὦ συμφορὰ!
Οἴκτον! μὴ τὴν καρδίαν μου σπαράτῆς.
Φ. Λοιπὸν νὰ ἴγω διατάτῆς.
Τὸν ὄδυρόν μου ἰδὲ σκληρὰ.
Οἴκτον! σὺ τὴν καρδίαν μου σπαράτῆς.
Μαργαρίτα.
Μ. (γονιπετοῦσα πρὸ τοῦ Φ.) Οἰκτιρισμὸν.
Φ. (ἀνεγείρων αὐτὴν ἔρμα) Μορφὴ ἀγγελικὴ
Θεῖα σεμνότης
Ἦς ἡ ἀγνότις
Τὴν δέλιδόν μου διοικεῖ.
Ἵπανοῦω . . . ἀλλ' αἴριο . . .
Μ. Ναί αἴριον τὴν περῆαν.
Φ. Αἴριον . . . πάντοτε
Ἀκόμη μίαν
Ἴσπε φορὰν πῶς μ' ἀγαπᾷς, εἰπέ μοι . . .

Μ. (φυγόντα από του κατοικλήτου του περιπτέρου πέμπει φίλημα προς τὸν Φ. καὶ εὐφραίνεται)
Φ. Εὐδαίμων, ὡς ἐγώ, τίς θνητός ;
 (Ὅρμαζ' πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. — Ὁ Μαρ. φράττων αὐτῆ τὴν ἔξοδον).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Φαῦστος Μεφιστοφελής.

Μεφ. Τὸν γελοῖον !
Φ. Ἦκουε λοιπόν
Μεφ. Εὐτυχός
 Ἀνάγκη πάλιν τακτικῶς,
 Σοφεί, νὰ φοιτᾷς εἰς σχολεῖον.
Φ. Ἄφες με !
Μεφ. Ἀλλὰ θὰ δεχθῆς
 Κόπως ν' ἀκροασθῆς
 Τί εἰς τὰ ἄστρα θ' ἀποκαλύψῃ.
 Ἴδέ ! ἐκείθεν θὰ προκύψῃ.

Μ. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον τοῦ περιπτέρου καὶ στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπ' ὄλιγον σιγῶσα μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς)
 Ἐρᾷ μου ! . . . Τρέμω θρηκιδῶ
 Πτηνῶν τὸ ἕσμα ἢ αὐτ' ἀρπάζει
 Πᾶσα ἢ ἦνσις πρὸς με κράζει
 Τὴν γλυκεῖαν ἠχῶ.
 Ἐρᾷ σου ! ἀχ ! ἀγαπῶ τὸν βιον.
 Γελῶεις αἰθῆρ ! ἀήρ μεθύων !
 Καὶ τὸ ψῆλλον ἐξ ἡδονῆς
 Ἐρωτύλον τρέμει καὶ φοίττει ; . . .
 Ἐλθέ ! Σπεῦσον μὴ ὀκνήσῃς.
 Σπεῦσον· ἐλθέ· ἄ

Φ. Μαργαρίτα !
 (Ὅρμαζ' ποδὲς τὸ παράθυρον καὶ δραττόμενος τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας, ἥτις μένει ἐκπληκτικῶς πρὸς μικρὸν, εἶτα δὲ στηρίζει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὅμοιο τοῦ Φ. — Ὁ Μαρ. ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ εὐφραίνεται γελῶν σαρκαστικῶς. — Ἦ ἀλλοῖα πίπτει ἡρόχως.)

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ.

(Ἐνδοθεν ἀκούεται ὄργανον. — Ἐν τῇ βάρῃ τῆς σκηνῆς ἡ θύρα τοῦ ναοῦ. — Εἰσέρχονται γυναῖκες ἀποσπόμεναι τὴν Μαρ. ἐπομένην. — Δὲν τοιμῶν νὰ εἰσέλθῃ καὶ γονυπετεῖ ἐπὶ τῶν βαλμίδων τοῦ δεξιόθεν εἰκονοστασίου στηριζομένου ἐπ' ἑνὸς κίονος τοῦ προνοῦ).

Μαργαρίτα, Μεφιστοφελής.

Μ. Θεέ ! μὴ ἀπ' ἐμοῦ ἀποστρέψῃς τὸ ὄμμα !
 Δέξαι μου δακρύων πηγῶς
Μεφ. Ὄ ! δὲν θὰ δευθῆς ! Τρόμε φράξον τὸ στόμα !
 Δαίμων κακὸς ἄς δρᾷμῃ πᾶς.
Χορός. (δαμόνων ἀράτων)
 Μαργαρίτα, Μαργαρίτα
Μ. Τίς με κράζει ;
 Κλονοῦμαι ! θνήσκω ! . . . Θεὸ οἰκτιρῶν !
 Ἦλθεν ἡ ὥρα τῶν ἐξίλασμων ;
 (Ὁ κίων διασχίζεται καὶ ἐπιφάνεται ὁ Μεφιστοφελής πρὸς τὸ οὐς τῆς Μαργαρίτας κλίνας).

Μεφ. Ἐνθυμοῦ ὅτε σὺ εἶχες πτέρυγ' ἀγγέλων
 Τῆς ζωῆς σου φρουρόν.
 Τοῦ ναοῦ καὶ σὺ ἔνδον συνέβαλλες αἶνον
 Τῷ θεῷ ἱερὸν.
 Πῶς ἐφέλληες παῖς ἕσμα σου τὸ ἀδῶν
 Ἐν ἀσθενεῖ φωνῇ
 Κ' εἶχες ἐν τῇ ψυχῇ ἀσπασμὸν τὸν μητροφῶν
 Καὶ πίστιν ἀκραίην.
 Ἄκουεῖς τὰς κραυγὰς ; εἶναι ἄδης φρυάττων
 Τὴν ψυχὴν σου ζυτῶν,
 Ἐλεγχος συνειδήτος ἀπαύστως ταράττων
 Τοῦ σκοτόυς ὀκαυθῶν.
Μ. Ἄ θεὸ δυνατέ ! πόθεν οὗτος ὁ κρότος
 Ἄχ ! οἰκτιρῶν
 Θαιμῶσι μου σκοτός
 Τὸν ὀφθαλμῶν.

Χορός. (ἐκκλησιαζομένων)
 Ἐπὶ θρόνου ἄν καθίσῃ
 Ὁ θεός, καὶ κρίνῃ στήθη
 Καὶ τὸ πᾶν ἐκ βάθρων σείσῃ . . .
Μ. Ὁ ὕμνος οὗτος μάλλον μὲ τρομάζει.
Μεφ. Ναί ! τὸν θεῖον ἱεροῦ κραυγῶν.
 Οὐδέν σε φῶς θὰ καταυγάζει.
Χορός. (ἐκ τοῦ ναοῦ)
 Ποῦ θὰ εὐρῶ βοηθῶν,
 Τί θὰ εἶπω πρὸς θεόν,
 Τρόμον ὄντα καὶ ἀγαθῶν ;
Μ. Ἄ ! μὲ σφίγγει . . . μὲ περιβάλλει
 Τὸ ἕσμα ὡς πῶδον στεφῶν.

Μεφ. Ἀπέπτη ἢ ἄβρα τοῦ ἐρώντος ἀγκάλῃ
 Νῦν τοῦ τυροῦ γενοῦ βορά.
Μ. καὶ Χορός (ἔσθον) Θεέ ! κλίνον οὐς τῆ δεξιᾶ
 Τῶν ἡμαρτωλῶν
 Μὴ ἀκτίς σου κἄν ἄς φωτίσῃ
 Τὸν νοῦν καὶ αὐτῶν.
Μεφ. Μαργαρίτα ! ἐπὶ σὺ ἡθορά !
 (Ἦ Μ. ρήγγισι κραυγῆν καὶ πίπτει λειπόμενος).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Πλατεῖα πρὸ τοῦ ναοῦ. Ἀριστερόθεν ὄδῳ ἐπ' ἧς ἡ οἰκία τῆς Μαργαρίτας. Δεξιόθεν ἑτέρα ὄδῳ ἐπ' ἧς εἰσέρχονται ἐν τῇ ξαί οἱ στρατιῶται, ἡγουμένου τοῦ Βαλεντίνου. — Συκρόν πληθὺς δεξιουμένου τοῦ ἐπανελθόντος).

Χορός στρατιωτῶν.

Κάτω τ' ἄρματα μας !
 Σύντροφοι πλέον παύει πικρὴ ξενιτιᾶ
 Γελῶν τὰ παιδιὰ μας
 Μητέρες, ἀδελφαῖς δὲν θὰ λυποῦνται πᾶ.
Βαλ. (παρατηρήσας τὸν Σεῖβελ) Εἶσαι σὺ φίλε Σεῖβελ !
Σεῖβ. (ταταραζόμενος) Εἶμαι γῶ . . . ναί . . .
Βαλ. Δὲν υπεύδεις νὰ δ' ἀσπασθῶ ; ἢ Μαργαρίτα ;
Σεῖβ. Θὰ εἴχεται εἰς τὸν ναόν . . .
Βαλ. Χάρην τοῦ ἀδελφοῦ.
 Ἦ καλὴ ! Μὲ πόσον προθυμίαν
 Ἐ' ἀκούῃ νὰ λέγω τοὺς κινδύνους τῶν μαχῶν.

Χορός στρατιωτῶν.

Τί γὰρ εἰς τὰ παιδάκια
 Νὰ ξηγᾷς, ποῦ θὰ τρέμουν εἰς τὰ σκοτεινὰ
 Εἰς γροθὶς καὶ κοριτσάκια
 Πολέμου τὰ δεινὰ.
 Δόξα πατέρων ὀνομαστῶν
 Δόξασον καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν
 Σῶζε καὶ πάντοτε νικητὰς
 Ἄπο τῶν μαχῶν ὀδηγεῖ ἡμᾶς
 Σὲ δ' ἡ χώρα ποτῶρα
 Πᾶς περιφρουρῶν
 Εἰς τὰ στίβη ἀθρόα
 Ὅρμα τῶν ἐχθρῶν
 Κ' ἢ φωνὴ σου εἶδα
 Στρατιῶται ἔμπροσ
 Γυμνὰ τὰ σπαθιά !
 Ὅρματε παιδιὰ !
 Ἰδοῦ ὁ ἐχθρός.
 Ἐστὸν οἶκόν του ἄς δρᾷμῃ πᾶς !
 Μητρὸς ἀγκάλῃ μᾶς προσμένει
 Κρυφὰ θρηνοῖ ἢ ἐρωμένῃ
 Κρυφὰ στενάζει μᾶς προσμένει
 Μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς.
 Καίρος χαρῆς τέμα κλαυθμῶν
 Μᾶε ἀπαντᾷ πατρὶς ψαυιδῶ.
 Προσμειδιᾷ ἢ ἐρωμένῃ.
 Πᾶλλα κρυφὰ θρηνοῦν πικρὰ
 Εἰς τῶν μαχῶν τὸν λογιζόμεν.

(Διασκεδάνονται ἄλλοθεν ἄλλος ὑπὸ τῶν οἰκείων χειρετώμενοι).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Βαλεντίνος, Σεῖβελ.

Βαλ. Λοιπὸν Σεῖβελ ἐξελθόμενος ὁμοῦ.
 Θὰ κορτάσης πίνων μετ' ἐμοῦ.
Σεῖβ. Ἄ ! μὴ ἐμῶρε.
Βαλ. Διὰ τί ! ἀποστρέφεις τὸ ὄμμα
 Ἄποφύγεις ἐμὲ ! Σεῖβελ ! εἰπέ λοιπόν.
Σεῖβ. Λοιπὸν . . . δὲν ἔμπορῶ . . .
Βαλ. (ἔταμος νὰ εἰσέλθῃ) Τί θ' ἀναγγεῖλαις ;
Σεῖβ. Βαλεντίνε ἔσο ἐπιεικὴς (ἐπέχων αὐτόν).
Βαλ. (ἀποσπόμενος τῶν χειρῶν του) Ἄφες με
Σεῖβ. Θεέ ! σὺ τῆς ταλαίνης προστάτης νῦν γενοῦ.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Φαῦστος, Μεφιστοφελής (κρατῶν κινδῶρα ὑπὸ τὸν μανδύκα. — Νόξ. — Πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Μαργαρίτας).
Μεφ. Τί περιμένεις ἔξω ; εἰσελθόμενος λοιπόν.
Φ. Κατάρατα ! θὰ εἰσελθῇ μετ' ἐμοῦ καὶ συμφορὰ.
Μεφ. Διὰ τί τὴν ποθεῖς ἐν ᾧ τὴν καταλείπεις ;
 Φάρμακον ἔχεις ἀλλαχοῦ τῆς τόσης λύπης.
 Εἰς τὸν Σαββατισμὸν.
Φ. Μαργαρίτα !
 Τὸν ἐρωτᾷ σου δὲν νικᾷ ἢ ταπεινὴ μου πείρα.
 Πλὴν ὅπως σοὶ ἀνοχθῆ ἢ οὐρα
 Θὰ κάμω καθὼς βλέπω καὶ τὸν δοιδύν.
 (Ἐξάγων τὴν κινδῶρα καὶ συνοδεύων τὸ ἕσμα).

Σὺ ποῦ κάνεις πῶς κοιμᾶσαι
 Ἐβγα νὰ σὲ ἰδῶ
 Κατερίνα δὲν λυπάσαι ;
 Γιὰ σὲ θρηνοῦδῶ.
 Ἐστὴν καρδιά σου σὲ λατρεῖται
 Μὴν ἀρνιέσαι πᾶ
 Τὸ φίλακι ποῦ γιὰ τρεῖται
 Κάθε μαχαίρα.
 Ὁ δικός σου σὲ φωνάζει
 Καὶ σὲ λαχταρεῖ
 Τὸ σκοτάδι μᾶς σκεπάζει
 Κάνεις δὲν περνάει
 Χα ! χα ! χα !
 (Ὁ Βαλεντίνος εὐφραίνεται τῆς οἰκίας).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἄνω καὶ Βαλεντίνος.

Βαλ. Σεῖς τί ζητεῖτε ἴδῶ ;
Μεφ. Συγγνώμην σύντροφέ μου
 Πλὴν διὰ σὲ ποσὸς δὲν ἦσαν αἱ στροφαὶ μου !
Βαλ. Τὴν ἀδελφὴν μου μάλλον εὐφραίν' ἢ μουσικὴ !
Φ. Αὐτός !
Μεφ. Πόθεν οὗτος ὁ τρόμος ;
 Πῶς ! δὲν σοὶ ἀρέσκει ὁ κῆμος ;
Βαλ. Καὶ πάλιν ἔθρις . . . ἀρεσεί !
 Τίς ἐξ ὑμῶν θέλει μοὶ δῶσει λόγον ;
 Τίς ὁ προσάψας μοὶ τὸν ψόγον ;
 Τίς ἐξ ὑμῶν τίς αἰχμὴς μου σκοπός ;
Μεφ. Καὶ ἀπειλᾶς ; ἰδοῦ ! αὐτός.
 (Ὁ Φ. ἀνσῶρει τὸ ξίφος).
Βαλ. Τὸ κράτος ὁ θεός
 Διπλώσας τῆς χειρὸς μου
 Νὰ πλύνῃ μ' αἷμα, δὲς
 Τὸ αἶσχος ὁ ἐχθρός μου.
Φ. Ἐκείνη ὁ ἀδελφός
 Νὰ ἦν' ἀντίπαλός μου !
 Τὸ ξίφος μου δειλὸς
 Ἐκπίπτει τῆς χειρὸς μου.
Μεφ. Ἀπειλῶν, φοβερός
 Παρέρχεται ἔμπροσ μου !
 Ἄγνοσι ὁ μωρός
 Τὸ κράτος τῆς χειρὸς μου.
Βαλ. (Ἀποσπῶν τοῦ τραχήλου καὶ ἀπειλῶν τὸ μεταλλεῖον)
 Τῶν ἡμερῶν μου σὲ φρουρᾶν
 Εἶχόν ποτε ἀσφαλεστάτην
 Μακρὰν τοῦ κόλπου μου μακρὰν !
 Εἰς ὅραν τὴν ἐσχάτην (τὸ ἀπερρίπτει).
Μεφ. (Θὰ μεταμεληθῆς).
Βαλ. Φυλάττου ! ἰδοῦ κτυπῶ.
Μεφ. (πρὸς τὸν Φ.) Μὴ φοβοῦ ὀδηγῶ
 Τὴν αἰχμὴν σου ἐγώ
 Ὅς ἀπλοῦς παραστάτης.
Βαλ. Ἄ ! (πίπτει κατὰ γῆς).
Μεφ. Ὁ ἦρωας μᾶς ἰδοῦ κατὰ γῆς χωρὶς κόπον
 Καὶ τὰρ' ἀδειάζομεν τὸν τόπον.
 (Ἀπάγει τὸν Φ. — Μέρου καὶ πολλῶν κρατούντες ὄδους).
 (Ἄκολουθε)

ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Μελετών τις εκ τού πλησίον τού ζήτημα τής επαί- τιας, πρόξιστα πάντων υπό τού τύπου τών επαί- τών προσβάλλεται.

Τι έστι τύπος; Τό σύνολον τών διακριτικών χαρακτήρων ψυλις ή επαγγέλματος.

Όπως αποκτήση τις τόν τύπον επαγγέλματος ομοδύναμοι, όφείλει να εξασκήση αυτό επί μακρόν, να υποστή τās απαιτήσεις αυτού, τās έξεις, τās συνεπειάς. Λάβωμεν κληρικόν ή στρατιώτην, όστις επί σειράν όλων έτών τή καθήκοντά του εκτελεί και ίδίαν ήγεση στολήν, περιθάλωνεν νυν αυτόν πολι- τικά ενδύματα. Παρά τήν μεταμπίσειν ταύτην εύκό- λως θέλετε τόν αναγνωρίσει.

Έάν ή επαίτεια ήν συνώνυμος τή πτωχεία, ή δυ- στυχία υπό τή έρακαωμένα αυτού ενδύματα, τόν τύ- πον τού εις ή άνήκει επαγγέλματος ήθελε τηρήσει.

Πώς λοιπόν αναγνωρίζομεν εν τοίς όδοίς τούς έ- παίτας; Μήπως εκ τής άδελφότητος και τών έρακαω- μένων αυτού ενδυμάτων; Ούχι βέβαια. Καθ' εκά- στην συναντήσεων έργατας, οίτινες, ως εκ τού είδους τής εργασίας, κατεδραχμένα και εις ήκρον ήμισυ ή έρουσιν ενδύματα, και μ' όλα ταύτα ούδέ τήν παρα- κηκήν άνλλαμβάνομεν ιδέαν, όπως τοίς παραδρα- χόμεν βοήθειαν, καθότι τού πρόσωπον αυτού άποσπείν τού υπερήφανον τής άνεξαρτησίας ήθος, διά μόνης τής εργασίας αποκτώμενον.

Μεταξύ χιλίων τών εργατών τούτων, ένα μόνον θέλωμεν επαίτην, άνθρωπύ θέλετε τόν διακρίνει. Δια- τί; Διότι ίδιον έχει ή επαίτης τύπον, ούδενί έτέρω προσομοιόζοντα.

Άρκεί ή απλή αυτή παρατήρησις, όπως πείση ή- μίς ότι ή επαίτεια ήστιν επαγγελμα, ή δε επαίτης επί μακρόν όφείλει να εξασκή αυτό, όπως προσλάβη τήν τύπον, όστις εινο τού ισχυρότατον αίτιον τού κινούν ήμώ εις παροχήν τής ελεημοσύνης.

Μας πληροφορίας τις εν τή όδω, τείνων τήν χείρα άπεινίζομεν πρός αυτόν ή μορφή, μόνι μίς ώσει να πιστεύσωμεν ότι πάσχει, τής ήμετέρας χείρων προ- στασίας.

Πάντα τή δυνατά μέσα ή επαίται μετέχονταί, όπως προσλάβωσι τόν ιδανικόν τού τον τύπον, όπως πείσωσιν ήμώς ότι υποφέρωσι, και άν πράγματι πά- σχωσι, τούτο έτι μάλλον μεγαλοποιεί. Κατά τόν αιώνα τούτον τών ήώτων, καθ' ήν αι διδασκαί τής επιστήμης άνακαλύψαι τή προίοντα τού άθρωπίνου νού μεγάλως διευκόλυναν, οι επαίται δέν ύπε- λείθησαν. Καί αυτήν τήν πτωχείαν να καθήλωσιν άιν έπέτυχον.

Άγγλος άπεσταλμένος, ίδίως θυμιασιν επιθυμών να γνωρίση τήν έπαίτην ήν ή ιδανικός αυτός τύ- πος εξασκεί επί τών κομημάτων τών διαδρατών, τήν εξής περιήργον έποιήσατο ήμεραν τινά δοκιμήν. Κατήλθεν εις τήν όδόν, πτωχικώς πλέον καθαρός έν- δεδυμένος, και έστηρίχθη επί τινος τείνου τείνων τήν χείρα. Όλόκληρον μετά μεσημβρίαν ήμεινον εν τοιαύτη στάσει. Άλλ' ούδέν συνέλαξεν. Άψού δέ νέον περιεβλήθη χιτώνα εξ άμόρφων βανάων, ήθηεν

εν τή Ουλακίω του πέντε έως εξήνθά τεμάχια άρτου και μετέβη εις όδόν ήκιστα συχναζόμενον. Άμα ως παρετήρει άστόν, δυνάμενον να προσενέγκη τινέλευ- μοσύνην, έλάμβανε τεμάχιον άρτου, έκρυπτεν αυτό εις τās χείρας και διατρέμενος τής στιγμής, καθ' ήν άλλαγή ειχεν έστραμμένα τή βλέμματα ή διαβάτης, έσφιγγεν αυτό ενώπιόν του εν τή βορσόφω. Έίτα προσκοιούμενος ότι τότε μόλις άνεκάλυπτε τεμάχιον άρτου, έφόρημα, τή ήρπαζε και καθαρίζων αυτό επί τού ενδύματός του προσκοιούτο, ότι τή κατεδραχό- ζεν άπληχτώως, μεθ' ή εξηκολούθει τόν θύμον του, χωρίς ούδέν να ζητήσει. Ό διαβάτης στραφεί τήν κεφαλήν επί στιγμίν, παρατηρεί αυτόν και, έπανερ- χόμενος επί τών βημάτων του, τή προσφέρει νό- μισμά τι.

Έπέτυχον ούτω πλείους τών δέκα πέντε άστών, έλεγεν ή άπεσταλμένος. Πάντες δέ έκούσας μοι προσήνεγκον τόν όβολόν των, τινές δέ και χρυσά μοι έδωκαν νομίσματα ή εισπραξίς υπέρβα λαμ- πρρά.

Τι άλλο δύναται να σημάνη ή δοκιμή αυτή, ειμή ότι τή κοινόν εύδελφάνηται τούς επαίτας εκ τής έλευσίνης αυτού άφως; Ηδούκον εκπληκτικόν ότι παρ- τοίτα ή επαίτης μετέχεται μέλα, όπως αποκτήση ή- σιογνομίαν, επιτρέπουσιν αυτόν τήν συμμομίαν κα- λού θέματος, έρχε δέ τήν άρμόζοντα αυτό, τύπον, υπό πλήρους στεφθέντα επιτυχίας, κατά τās πρώτας δοκιμής του, τέλος διατηρή και τελειοποιή αυτόν.

Έλθωμεν νυν εις τούς άοιδούς τών όδών. Έκ τού πλησίον έμελέτησα τού είδος τούτον τών επαίτην. Πολλάνης παρέμεινα πρδ τών παραθύρων διαψήσαν ολιγών και έθεταίωθην ότι τού πρόγραμμα τών ήμα- των ήν πάντοτε τή αυτό σύγκειται εις πέντε ή εξ ήματόν, ών τή κοινότερον εινο τήετα Lise aux lèves roses, άδόμενον επί τού σκοπού τής A u s t y c h o s i e γ κ α τ α λ ε λ ε ι μ ε ν η ς .

Άκούσατε τόν επαίτην, νέον ή γέροντα, άνδρα ή γυναίκα και θά ίδετε ότι ήράζει τρεις στροφάς, ού- δέν πλέον, ούδέν έλαττον. Μή ήλιδομορφήσιν άπέ- ρχεται, άν τή προσενέγκητε ελεημοσύνην προσδέσι και τετάρτην. Είς τινας στροφάς ή ήων ή αυτών κα- θίσταται τρομώδης, εις άλλας ή τονισμός διάφορος. Προφανές λοιπόν ότι εις και ή αυτός διδάσκαλος έδίδαξεν εις πάντας τού αυτό ήμα.

Τις περιμερξίας ήθελωσα να ήφοδιασθώ διά τού καμένου τών ήματόν αυτών πρδς τούτο έπαθή- τισα τούς οικοθύλακας διαφόρων οικιών, αι δέ δια- τήγαί μου έξετελέσθησαν κατά γράμμα, και ούτως άπέκτησα σωρόν χειρογράφων άντιτύπων τής Lise aux lèves roses. Έν πλεί τοίς αντιγράφοις ή αυτά άνεκάλυθα όρθογραφικά λάθη, άπερ ειναί ήκα- ρά άπόδειξις, ότι ήπαντα τή χειρόγραφα εξ ήνός και τού αυτού έξήλθον κατάσταίματος. Ίδού ή πρώτη στροφή :

Dans une douce rêverie
Où s'égareit mon pauvre cœur,
Je voyais l' image chérie
De celle qui fut mon bonheur.

Je voyais Lise aux lèves roses
Me revenant par un beau soir,
En me disant de douces choses
Qui rendaient mon cœur plein d' espoir.

Ήρώτησα πλείους τών επαίτην τούτων.

— Διατί τραγουδείς και δέν εργαζοσαι;
— Διότι έχασα τόν άνδρα μου και έχω παιδιά να ήρώτω.
— Έχει καλώς; αλλά τίς σε έδίδαξε τήν «Lise aux lèves roses»;

— Ά! αυτό είναι τραγούδι που ήξευρα. Ήρώτησατε πενήκονταί, εκατόν, διακοσίας τών όδών άοιδούς, άπασαι τήν αυτήν θά όδω δώσωσιν άπάντησιν. Ούδεμία θά ήμολογήση που έμαθε τή ήμα και τήν μουσικήν ούδεμία θά συγκατατεθή ή δώση τήν δικήν την τού έργοστάσιον ένθα μορ- φούνηται αι επαίται τών όδών. Άλλά τή έργοστάσιον ύπάρχει ως και ή διδάσκαλος ή διευθύνων αυτό άντι ήνης ήρώτησιν διδάσκει εν πέντε μοθήματι τού ήμα, τήν μουσικήν και τήν τρομώδη φωνήν.

Έάν νυν εκ τής άοιδού τών όδών μεταβώμεν εις τούς άνάπηρους, τού αυτό θέλωμεν άποδείξει ήλι- νόμενον.

Μεθ' όίας τέχνης, μεθ' όίας ήρωτιδος εκδέχουσι τήν ήσθένειάν των. Ούδέποτε ή στάσις αυτών είναι ήμισυ ή μελετάται, προσηκολογίζεται. Ηλέτομεν άνθρωπον στεροόμενον τής κνήμης βε- θαίως εινα δυστυχής, εν κοταφανή εύρίσκειται άπέ- ναντι τού ήγιοις άνικανότητι, όπως καρδία τών ήτων του.

Άλλ' άρά γε τή εινο και άπολύτως άδύνατον να έπιδοθί εις τι έργον και επαρκέση εν μερει εις τή εξοδά του;

Γνωρίζω άνθρώπους έστερομένους τής μιας κνή- μης, και εν τούτοις εινο άμαξηλάται, προμηθευται, σαρωται, υποδηματοποιή, έφημεροδωπάται, ομοφύ- λακος κτλ κτλ. Άλλ' όπως εκπληρώση τις τή καθή- κοντα ταύτα, όφείλει να εργασθί, ή δε επαίτης άι- σθάνεται άπέχθειαν πρδς τήν εργασίαν.

Ίδού αυτός εν τή όδω πάς να κινήση εις οικτον τόν διαδύτην; Έάν ειχε ξυλίνην κνήμην δέν θά προξένει τού ποθοόμενον άποτέλεσμα. Άντικαθιστά λοιπόν αυτήν διά βακτηρίας, ούτω θά δυνθί ή να λάβη τραγικής στάσις.

Ό φανίρ ούτος εινο εις τών άρχαιοτέρων γνωρί- μων μου. Ηρό πολλού ήν κομμματοποιός, κερδίζων πέντε ήράγκα καθ' εκάστην, άλλ' ήτο ήναγκασμένος να μεταδαινη εις τδς γαστήριον εν ώριόμεν ήωρ, να ήράξηται 12 ήρας και να έχη άδιακόπως τόν κύ- ριον επί κεφαλής. — Άψ' ότον έγενόμην επαίτης, μοι ήγειν ούτος, κερδίζω κατά μέσον όρον εκατόν δέκα έως εκατόν ήκοσι ήράγκα κατά μήνα, μόνον πέντε ή εξ ήρας ήράξομοι, όταν δε βρέχη ή χιονί- ζη ή άνέμ ή άνεμος, μένω εις τόν οικον μου άναγινώ- σκων τούς ποθητούς μου συγγραφείς Σωκράτην και Paulus Koek!

Ήμεραν τινά, επαίτης, στεροόμενος τού ήνός πο- δός, συνέλαβε τήν ίδίαν, όπως κάλλιον επιστήρη τήν

προσκήν τών διαδρατών, να μεταχειρισθί όλα ή- λινον πόδα, βακτηρίαν, ράβδον και. . . .

Είς ποία γυμνάσια δέν παρεδθή ή άνθρωπος ού- τος, όπως κατορθώση τέλος να ίδάται ήρθιος και με ένα μόνον πόδα βαδίξη επί όλοκληρούς ήρας. Τό νέον τούτο είδος υπό πλήρους έστέθη επιτυχίας, ή τύπος ούτος ήθρημάθευσε, διδάσκαλοι άνδειχθίσαν, μαθηται ήγένοντο, νέα δε νυν τάξις ή τών μο ο ο π ο ω ν ειθε τή ήωρ.

Έτερος επαίτης, στεροόμενος τόν έτερον τών πο- δών, επί πορδοζότερον μηχανήμα επενόησε. Καθί- μενος εις τήν θύραν τών ζαχαροπλαστειών ήφρατε διά τού ξυλίνου αυτού ποδός τήν είσοδον. Έκαστος εισερχόμενος εις τή ζαχαροπλαστειον, ένθα ήθε- δώς μέλλει να δαπανήση, ήθελεν άρνηθί τήν έλεμ- μοσύνην εις τόν δυστυχί, επί τού σώματος τού ή- ποίου εινο ήναγκασμένος, ούτως ειπειν, να πατήθ; Έάν τού νέον τούτο τέχνασμα μετά παρελθόντων έτών τινών έιτιχη, θά αναγκάζηται τις όπως εισέλθη εις ζαχαροπλαστειον να διασχήση ήραγμών όλων ξυ- λίνων ποδών.

Πάντες δέν εινο άνάπηροι όπως αποκτήση τις ήθος επαίτου, ούδεμία άνάγκη εινο να πάσχη. Πα- ρατηρήσατε τούς επαίτας τής εκκλησίας, σπανίως θά εύρηται μεταξύ αυτών ένα άνάτηρον.

Τοσαύτα παραδοξα πρδς τών επαίτην τής εκκλη- σίας μοι διηγήθησαν, ώστε κατελήθην υπό τής επιθυμίας να σπουδάσω αυτούς εκ τού πλησίον. Όφείλω να ήμολογήσω ότι παδών τών έρευών ή ακάλουθος ήπήρξην ή μάλλον δυσχερής. Άπυθίθη- θαν εις τήν νομαρχίαν, αλλά μοι άπήνησεν ότι οι επαίται τής εκκλησίας θεδών διέφεγγον τήν δικαιο- δοσίαν της, διότι δέν έστάθησαν εν ταις δημοσίαις όδοίς, άλλ' εις μέρη ών ή άστυνομική επαίτην εις ήν και εις τούς εύτάξις τής εκκλησίας.

Άπειτών τότε πρδς τή μέλα τού κλήρου, συνε- βούλευθην προίσταμένους, ήφημερίους και τόν επί- σκοπον Frenet, ούδεις ήδυνήθη να μοι παραδίσκη ήν εξήτουν πληροφορίαν.

Άλλ' άδυνατώ να πιστεύσω ότι ή επισκοπος δέν ήξήρει τί άποφέρει ή εις τήν θύραν τού ναού άσπραττομένη δεκάτη υπό τού στρατού τούτον τών επαίτην, οίτινες επιτάττουσιν, ένιστε δε και προση- λακίζουσι τούς πιστούς. Καί εάν τού ήξούρη, εάν γνωρίξη τήν σπουδαιότητα τής εισπραξέως, πώς δέν λαμβάνει τās άναγκαίας προσήλαξεις, όπως ήμ- ποδίση να προσφέρωνται αι βοήθειαι αυται εις πρόσ- ωπα άνάξια, ή θυνάμενα να ζήσωσι διά τακτικής εργασίας.

Φανερόν ότι ή εκκλησία μένει άδιήφορος, άπέν- αντι τής εκμεταλλέσεως ταύτης.

Ούδεμία πρδς επαίτην άδεια έδωθη υπό τού ήφη- μερίου, άλλ' οί επαίται έαυτοίς τήν ήίδουσι. Τινές αυ- τών κατέλαβον τās θύρας διαφόρων εκκλησιών τών Παρισίων και εν όνόματι τού δικαίου τού προκα- ταλαδόντος, ισχυρίζονται ότι ήβ ή εξώθησθαι πάντα νεοελθόντα, ούτως θά ειχε τήν αυθαδείαν να τοίς άντιπαθήθ. Καλώς παρετήρησα τούτο, ότι ήθε- λησα να επαίτησω εν Άγιώ Σουλτικώ και Άγιώ Ευσταθίω. Η υπό όμάδος ρακωνδύτων γενομένη μοι

υποδοχή μικρού δειν με απέστρεψε των πειραμάτων τούτων.

Τῆ ἐπεμβάσει όμως τοῦ κ. Defert, διευθυντοῦ τοῦ Νιου δημαρχιακοῦ τμήματος καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Saint-Germain des Prés, ἰδυνήθην νὰ μείνω τῆ 24 μαίου 1891 ὑπὸ τὴν πύλιν τοῦ ναοῦ τούτου. Ἐν τῇ περιπτώσει ἴθελον μὲ κακομεταχειρισθῆ ἡ εὐταξίας ἢν ἔτοιμος νὰ μοὶ προσφέρῃ χεῖρα βοήθειας.

Πάντε γυναῖκες ἀπετέλουν φραγμὸν κατὰ μίκος τῆς θύρας, ὅτε, πλάγως, ρακῶν, τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων παραλυτικὴν, τὴν δὲ κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ ὑπερμεγέθους φενάκης, ἦλθον ὅπως καταλάβω θέσιν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ. Θὰ μοὶ ἦτο δύσκολον νὰ περιγράψω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμφανισθεῖς μου. Ἐχαίρεισθην ὑπὸ σωροῦ ἐμπαιγμῶν, βαναυσωτήτων καὶ ὕβρων.

— Ἰδὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔλεγεν ἐπαίτις ἀπειθυνομένη εἰς τὴν παραπλευρῶς αὐτῆ εὐρισκομένην, δὲν αἰσθάνεται νὰ ἔλθῃ νὰ πῶσιν τὸ ψωμί μας;

— Θὰ σκότωσε τὸν πατέρα τοῦ ἢ τὴν μητέρα τοῦ καὶ τολμᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεκρίνατο ἡ ἄλλη.

— Θὰ σοὶ ἤξιζε καλλήτερα μέγα ὄστῃ φυλακὴ ἢ ἐδῶ, ἀναίσχυντε, αἰσχρῆ... προσέθηκε τρίτη, διερχομένη ἐνώπιόν μου.

Αἱ ὕβρεις ἔβαινον ἐπαναλαμβάνουσαι, καὶ πιστεύω ὅτι ἐάν δὲν ἔδεικνυσον, δι' ἐνεργητικῆς κινήσεως, ὅτι ἡ χεῖρ μου, ψευδῶς παραλυτικὴ, ἱκανὴ ἦν νὰ λαθῆ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μὲ προστατεύσῃ, αἱ γυναικαὶ αὐταὶ μεγάραι ἴθελον μὲ γρονθοκοπήσει.

Κυρία τις φθάνει.
«Εὐσπλαγγισθῆτε πτωχὸν πατέρα ἑπτὰ τέκνων τῶν δύο νηπίων!»

Ἡ κυρία, θέσασα τὴν χεῖρα ἐν τῇ θυλακίῳ της, ἔβαλε σολδίων καὶ μοὶ τὸ προσφέρει.

Δευτέρα κυρία εἰσέρχεται, χαρίζουσα γνώριμὸς μου, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μοὶ προσφέρει δύο σολδία καὶ οὐδὲν παρατηρεῖ τὰς γειτονισσάς μου, ὅτε ἀπισχολημένη νὰ ρίπτῃ βλέμμα καὶ χαμογελᾷ διὰ τὴν μεταμφιεσὴν μου ταύτην.

Μαθητικὸς ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἔβαλε τοῦ θυλακίου του σολδία τινὰ καὶ διανέμει αὐτὰ εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἐπιτρέψτε μοὶ θέτει δύο σολδία.

Ἰδοὺ καὶ γεροισιαστῆς, ὃν εἶχον γνωρίσει, ὅτι ἀπετέλει μέρος τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Πόρρω τοῦ νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ὁ γέρον παραλυτικὸς, ὁ τεινὸν αὐτῆ τὴν χεῖρα, ἦν ὁ πρῶτον γραμματεὺς καὶ συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς συνελεύσεως ταύτης, διέρχεται μὴδὲν προσεγγικόν μοι!

Πλείστα ἄλλα πρόσωπα παρελαύνουσιν ἐνώπιόν μου καὶ ἀκούοντά μου ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι εἶμαι πτωχὸς πατήρ 7 τέκνων δὲν διστάζουν νὰ μοὶ παραδώσῃ τὴν ἐλεημοσύνην.

Αἱ γειτόνισσά μοι δογίλα μοὶ ρίπτουσι βλέμματα, ἀδμονοῦσαι διὰ τὸν ἀτακτικὸν τούτον.

Πάραυτα πάραυθα ὅτι συνωμοτοῦσι καὶ πράγματι δὲν ἠπατήθην. Ἐντός δύο δευτερολέπτων προῦτειναν, συνεζήτησαν, ἀπεδέχθησαν μεγάλην ἀπόφασιν ἢ ἐνεργήσωσι τὴν σύλληψιν.

Ὁ τρόπος τῶν ἡτῶ ἀπλοῦστατος. Ὁσάκις ὁ ἀ-

στυνομικὸς ὑπάλληλος διήρχετο πρὸ τῆς ἐκκλησίας αἱ πάντε αὐταὶ γυναῖκες ἐστρέφοντο πᾶσαι ὁμοῦ πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ παρετήρουν, ὡς θὰ παρετήρητις κακοῦργον. Ὁ ἀστυνομὸς ὑποπτευθεὶς ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου κινήματος, στρέφει καὶ αὐτὸς τὰ βλέμματα.

Κατ' ἀρχὰς ἀπλῶς μὲ παρετήρουν. Αἱ ἐπαίτιδες, ἰδοῦσαι τὸ βλέμμα του, ποιοῦσι νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, ὡσεὶ ἴθελον νὰ σημάνωσι διὰ τούτου:

«Αἱ δὲ! τύχη ἀγαθὴ ὁ ἀστυνομὸς ἐνόησεν ὅτι κατὶ τρέχει ἐδῶ».

Ὁ ἄξιος τῆς ἀρχῆς ἀντιπρόσωπος μὲ παρατηρεῖ τὴν ἡορὰν ταύτην μετὰ πλείονος ἀυστηρότητος, εἶτα πλησιάζας με:

- Τί κάμεις ἐδῶ ἐδῶ;
- Ἐπαίτῳ, ὡς βλέπετε.
- Πῶς; ἐπαίτις; καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ τὸ λέγῃ;
- Καὶ διατὶ ὄχι! μίπως αὐτοὶ ἐδῶ τί κάμουν;
- Ἐλα ξεκουμισίδου...
- Κύριε ἀστυνόμη, ὁδῶ νὰ σὰς δείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ, εἶμαι ἐν τοῖς προπύλαις τῆς ἐκκλησίας, ὥστε δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἐκβάλητε.
- Αἱ δικαιολογίαι ἄς παύσουν, ξεκουμισίδου σὺ λέγω.

Βλέπων ὅτι ὁ ἀστυνόμος θὰ μὲ διώξῃ, ἐπειράθην νὰ τῆ ψιθυρίσω διὰ φωνῆς μυστηριώδους εἰς τὸ ὄψι λέξεις τινάς: «Παρατηρήσατέ με καλῶς: ἐάν ἤθελετε τίς εἶμαι, δὲν ἴθα ἔλεγε μὲ σταματήσῃ τῆ λέγω.

Ὁ ἀστυνόμος, οὐδὲν ἔνοησας ταῦτα, μὲ λαμβάνει διὰ τοῦ ἐνὸς βραχίονος καὶ διὰ τοῦ ἑτέρου μὲ δείρει τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ἡ φενάκη μου ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα.

- Μπᾶ! τί εἶν' αὐτὸ; κράζει διὰ τραγικῆς φωνῆς ὁ ἀστυνόμος.
- Ἢ περοῦκα μου.
- Πῶς; περοῦκα;
- Μάλιστα περοῦκα: ἔχω βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φορῶ, ἀφοῦ εἶμαι θαλακρός.
- Αἱ αὐτὸ εἶνε πολύ. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ ζητήσω τὸν ἐνωμοτύχην. Καὶ ὁ καλὸς ἀστυνόμος ἀφίνει τὴν ἐκκλησίαν, διέρχεται τὴν πλατείαν, στρεφόμενος ἐκάστοτε ὅπως βεβαιωθῆ ἂν εὐρισκόμην ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

Πάραυτα ἅμαξά τις καταφθάνει ἐπισημοποιημένος αὐτῆς ὡς παραπετάσματος, ἐγείρομαι τῆ βοήθειά φίλου, παρόντος κατὰ τὴν αὐτὴν κομφόδιαν, ἀφαιρῶ τὴν φενάκην καὶ διευθύνωμαι μεγάλως βήμασι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μυστηριογράφου Βοργατέ, συγγρηφῆως τοσοῦτων θελκτικῶν ἐιδύσεων, φιλοφρόνως παραχόντος μοι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὴν φιλοξενίαν.

Καθαρίζομαι ἐσπυρισμένος, ἀλλάσσω τὸν ρυπαρὸν μανθῶν μου δι' ἀναξυρίδος, τὸν ἐρρακωμένον πῖλον διὰ κιλίνδρου, λαμβάνω τὴν βακτηρίαν καὶ τὸ ἐπάνωφόρον καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐντὸν δέτῳ ἀστυνόμον διευθυνόμενον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὸν πλησιάζω:

- Εἰπέ μοι ἀστυνόμη, πρὸ ὀλίγου, δὲν ἴθα ἔλεγε νὰ συλλάβῃς ἐπαίτην ὑπὸ τὰ προπύλαια τῆς ἐκκλησίας;
- Μάλιστα, κύριε, μοὶ διέφυγε.

— Ὁ ἐπαίτις οὗτος ἦμην ἐγώ.

Ὁ ἀστυνόμος ὄλος τεταραγμένος:

— Τί εἶπατε παρακαλῶ; ...
— Εἶπον ὅτι ὁ ἐπαίτις οὗτος ἦμην ἐγώ. Ἐξηγήθητι μοι λοιπὸν, διατὶ ἴθα ἔλεγε νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπαίτην, ὑποδεικνύοντα ὅτι δὲν εὐρίσκειται ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ.

— Ὁ κύριος εἶναι ἀναμφισβότως ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας.

— Ποῦς, ἀλλὰ λάβε τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ ἀποκριθῆς.

— Ἄ! τώρα καταλαβάνω, ἀνήκετε εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν;

— Οὐδὲν ἄλλ' ἢ εἰπέ μοι, Ἐπίστευσον ὅτι οἱ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰστάμενοι ἐπαίται οὐδέποτε ταράττονται

- Ὁ κύριος θὰ εἶναι ὁ Μ. Πολιάν.
- Τί; ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος;
- Εἶνε κύριός τις, ὃν εἶδον ἐν τῇ «Μικρῇ ἐφημερίδι», ἐπαίτων χάριν διασκεδάσεως.
- Αἱ ναί, ἐγώ εἶμαι ὁ κύριος, ὃν εἶδες ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ. Μιθῶςως φοδοῦ γενναίε, οὐδεμίαν βλάβην θὰ σοὶ προσενήσω, Ἄπ' ἐναντίας, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τὸν κύριον διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ τῆ εἰπω ὅτι ἐξεπλήρωσας τὸ καθήκον σου. Ἀλλ' ἐξηγήθητι μοι ὀλίγον, πῶς γίνεται ἐπὶ ἐξ ἐπαίτων μόνον ἐμὲ νὰ συλλάβῃς;
- Ἐὰς ἐσταματήσα διὰ τὸν ἀπίστομον τρόπον, ὃν ἔδειξατε.

Ἐμείνα 14 λεπτά ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ καὶ ἐσθάξα 13 σολδία, ἀφαιρῶν τὰ 10 ἐκατοστὰ, ἅτινα μοὶ ἔδωκεν ἡ ρηθεῖσα κυρία. Τὴν μεσημβρίαν, κατὰ τὸν ἑσπερινόν, διήλθον ἐκ νεοῦ πρὸ τῆς ἐκκλησίας: δὲν εἶδον πλέον τὰς πέντε γυναῖκας, ἀλλὰ τέσσαρας ἄλλους ἐπαίτας. Ἡ ἄλλη γῆ αὐτὴ ἀκαταλείπεται μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἀκριθείας. Ἄλλοθις ἀρχηγὸς τις πρῆξει νὰ διευθύνῃ.

Ἐπίσης πολλοὶ ἐπαίται, ὅπως ἐμπνευσάμην τὴν εὐσπλαγγίαν εὐρον ἀπλοῦστερον νὰ κάμωσι νὰ ὑποπλήρωσι τὰ τέκνα των.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἐπαίτων ἐκμετάλλευσίς αὐτῶν παιδίων εἶνε τὸ μᾶλλον ἀποτρόπαιον πάντων τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐν τούτοις οὔτε προβλέπεται, οὔτε τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ὅπως προσενήσασιν ἀσθένειαν εἰς παιδίον, οὐδέμια ἀνάγκη νὰ προστρέξωσιν εἰς τὰ κτυπήματα ἢ τὴν βίαν. Τὸν χειμῶνα κατὰ τὰ θρημύτατα ψυχή βλέπομεν γυναῖκας σταθμευούσας ὀλοκλήρους ὄρας ἐπὶ τῶν γαφυρῶν, κρατούσας δὲ ἐν ταῖς ἀγκάλας δύο, τρία ἢ καὶ τέσσαρα παιδία μικρῆς ἡλικίας. Τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα ἔχουσι πολὺν τὴν ὄψιν, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατυλακωμένους, ὄλον δὲ τὸ σῶμα πάγῳμένον, ἴσως τὴν ἐπαύριον θέλουσιν εἶσθαι νεκρά, ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο εἰς τὴν διεστραμμένην εἰρήνην μητέρα, ἀφοῦ ἡ ἐπιδειξίς αὐτῆ τῆς πτωχείας φέρει τὰ σολδία εἰς τὸ πινάκιον;

Ἄλλως τὰ παιδία ταῦτα δὲν ἀνῆκουσιν αὐταῖς ἐνοικιάζονταί ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀνὰ τρίακοντα σολδίων τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ὑποχρεοῖ ἐξαργυρώσεως, ἐν περιπτώσει θανάτου.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ κ. Dumay δέχεται τὴν ἐπισημὴν γυναῖκα, ἐλθοῦσας ὅπως αἰτήσονται γὰρ αὐτοῦ βοήθειαν τινα. Ὁ κύριος ἐρωτᾷ τὴν ὀνηρὰν ταύτην ἐπαίτιδα, λαμβάνει ὑπὸ σημείων τὸ ὄνομά της, τὴν διευθύνειν καὶ τέλος αἰτησὶν αὐτῆς ὅπως κατορθώσῃ νὰ χορηγηθῆ αὐτῇ ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς εὐποιίας μικρὰ τις βοήθεια.

Μόλις ἡ γυνὴ αὕτη ἀνεχώρησε καὶ ὁ κ. Dumay ὅστις ἔχει εὐσπλαγγινὸν καρδίαν καὶ γνωρίζει τὰς δυστυχίας τῶν ἐργατικῶν τάξεων, σκέπτεται διὰ τὴν αἰτησὶν. — Ἄν ἡ πτωχὴ αὕτη εἶπε τὴν ἀληθειαν... — καὶ πράγματι ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ὁφαινετο εὐλακρηνῆς, πρῆπει νὰ ἦναι πολὺ δυστυχῆς. — Τὸποδὸν ὕπερ ἔδωκε αὐτῇ, τάχιστα θὰ ἐξωδέσεται, καὶ ἴσως ἐπὶ μακρὸν θὰ περιμένω τὴν βοήθειαν τοῦ γραφείου τῶν εὐργεσιῶν.

«Ἄδικον εἶχον», εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ κ. Dumay ν' ἀρνησθῆ εἰς ἀπλήν σημείωσιν. Ὁφείλον νὰ δώσω αὐτῇ θερμότεραν σύστασιν καὶ κατεπευγόντως ζητήσω βοήθειαν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐάν θυμῶν αὐτῆ δυστύχημά τι, θὰ ἦμαι ἠθικῶς ὑπεύθυνος».

Τοσοῦτον ἡ ἰδέα αὕτη ἐκυρίασεν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀντέχων πλέον, λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν δοθείσαν αὐτῆ διευθύνειν, σκοπὸν νὰ ἐπανέσθῃ τὴν ἐπαίτιδα καὶ συστήσῃ αὐτῇ μετὰ πλείονος θερμότητος εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ γραφείου τῆς εὐποιίας.

Μετὰ δεκαπεντάλεπτον πορείαν ἀφικνεῖται πρὸ τῆς ὑποδεικθείσης αὐτῆ διαμονῆς τῆς ἐπαίτιδος καὶ ἐρωτᾷ τὴν οἰκοφύλακα:

- Ἡ κυρία Ε. κατοικεῖ ἐνταῦθα.
- Μάλιστα κύριε, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 36 δωμάτιον.
- Αὕτη ἡ γυνὴ εἶνε πτωχὴ;
- Ὁ κύριε, εὐρισκεται ἐν τῇ φρικωδέστερῃ δυστυχίᾳ.
- ἔχει καλῶς.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἀνερχεται εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα καὶ ζητεῖ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 36 ὄθραν, ἥτις ἦτο ἠρῖκλειστός. Ἡ γυνὴ, μόλις εἶχεν εἰσελθεῖ καὶ ἀσχολεῖτο εἰς τὰ οἰκιακά της, τὴν στυγμὴν ταύτην μικρὸν παιδίον, εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς κλιμακῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ζητεῖ νὰ φάγῃ.

— Μητέρα — λέγει — πεινώ, δώσε μου ἕνα κομμάτι ψωμί.

— Ἀλοιμονον δὲν ἠμπορῶ παιδάκι μου — ἀποκρίνεται ἡ μητέρα — ἐν τῇ οἰκίᾳ μόνον μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ὑπάρχει, τὸ ὅποσον φυλάττω διὰ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἐάν δὲν εἴρη ἐργασίαν θὰ ἦνε πολὺ πεινασμένος τὸ ἑσπέρας.

Ὁ κ. Dumay ἰδίως ἠμυρῶσι βλέπων τὴν ἀδολότητα ταύτην, ἥς τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ, συγκινεῖται μέχρι δακρύων, δίδει αὐτῇ νέον νόμισμα καὶ γράφῃ κατεπευγούσαν ἐπιστολήν εἰς φίλον του, πρόεδρον εὐεργετικοῦ τινος γραφείου. «Ἄγαπῆτέ μου φίλε», λέγει, αὐτῆ «Σὰς γνωστοποιῶ κατὰστασιν ὀλιθιωτάτης πτωχείας. Τὴν ἠρσένισα μόνος: συνδράμετε τὴν γυναῖκα Ε., καθότι ἔχει τέκνα, ἅτινα κατὰ γράμμα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου στεροῦνται».

Ὁ κ. Dumay ἐπανακρίπτῃ οἰκάδε, ἔχων τὴν καρ-

διαν άνακουφισμένην διά τήν εκπλήρωσιν καλής πράξεως.

Μετά δύο ημέρας λαμβάνει άπάντησιν του προδρου σχεδόν ούτως. «Άγαπητέ μοι άντιπρόσωπε, ούτως σάς ήπάτησαν. Ο ύδιος, λέγετε, έκάματε τήν έρευναν, θά ήκούσατε παιδίον κράζον: «Μάτερ, πινώ, δώδε μου ψωμί», και τήν μητέρα άποκρινόμενην: «Δέν ήμπορώ, παιδάκι μου, έν τή οικία μόνον μικρόν τεμάχιον άρτου ύπάρχει, τό όποιον φυλάττω διά τόν πατέρα σου, όστις εάν δέν εύρον έργασίαν θά ήνε πολύ πεινασμένος τό έσπέρας».

Τό παιδίον είνε εξησκασμένον διά τήν καρδιάν ταύτην μένει όλην τήν ήμέραν επί της κλίμακος και ώς ίδη κύριον ή κυρίαν άνερχομένους παίξει τό μέρος του».

Εάν δέν έφοδούμην νά βαρύνω τόν άναγνώστην θά τή άνέφερον πλείστα όσα τοιούτου είδους παραδείγματα. Έν έτι, όπερ και τελευταίον.

Κυριακήν τινα, εις τήν πλατείαν του Victor-Hugo, καθ' ήν στήγησαν πολλά κυρίαί εξήρχοντο του ναού του Αγίου Όναρίου, γυνή τις μελαλιμονούσα όίπτεται έν τή δεξαμενή εις τό μέσον της πλατείας κειμένη. Σπυιδούσιν εις βοήθειαν αυτής. Ένώ εξήρχουσιν αυτήν του ύδατος, έτέρα γυνή συνάζει τόν συνεκδομικόν και τό κομβολόγιον, όπερ ή πτοχή άφήκε χαμαί κατά τήν πτώσιν της. Πλήθος πολύ συνήχθη πολλάί δε κυρίαί προσέφερουσι τήν ύπερωδία των ύδηγούσιν τό ύμα εις τι δωμάτιον οικουφύλακος. ένθα προσέφερουσιν αυτή τομικόν ποτόν.

Ένώ ζητούσι νά εύρωσι ξηρά ένδύματα, τήν έρωτάσιν εάν έπιληθώ και εάν έπιθυμή νά τήν μεταφέρωσιν εις τόν όϊκόν της. Η γυνή ούδέν άποκρίνεται, αλλά έμενυθή περίξ αυτής.

- Τι ζητείτε, κυρία;
- Τό προσευχητάριον και τό κομβολόγιόν μου.
- Ίδού ταύτα.
- Ά! τί εύτυχία. Ένόμίζα ότι τά έχασα.

Και ή δυστυχής γυνή διηγείται ότι είνε χήρα, και μετάβαινεν εις τήν εκκλησίαν νά δώσιν τόν τελευταίον αυτής ύδολόν, όπως ψαλί λαιτουργία ύπερ της ταχείας άπιστροφής του μονογενοϋς αυτής υίου στρατιώτου έν Τονκίνω.

Ευκόλως ειπάτε τό άποτέλεσμα επί των πνευμάτων των παρουσιαζόμενων εις τήν διηγήσασ ταύτης, και ίδιαι επί του χρηματοφυλακίου άπασών των κυριών, άφτινας εξήρχοντο της εκκλησίας. Συνάζουσιν άμέσως χρήματα, έγκυριόσιν τή πτοχή 15 ήράκια, τή άίδουσιν ένδύματα και άδηγοϋσιν εις τόν οϊκόν της έφ' άμάξης.

Ίδού άλλθής έλεημοσύνη! θά είπατε.

θά τό έπίθευον: Δυστυχώς μετά όκτώ ήμέρας τό αυτό συμβάν έλάμβανε χώραν έν τή δεξαμενή των Πλατιών πεδίων. Γυνή τις πίπτει έν τώ ύδατι, τό προσευχητάριον και τό κομβολόγιον μένουσιν επί της όχθης: τήν άνελάσασ, τήν ξηραίνουσι, τήν έρωτάσι και μανθάνουσιν ότι ή δυστυχής μετάβαινε νά ψαλί παραίλησιν εις τήν Άγίαν Μαγδαλανήν, όπως ή υίός της έπιστρέψη ταχώς εκ Τονκίνου.

Τήν άπόλουθον έβδωμάδα ή κρήνη του Αγίου Μιχαήλ γίνεται τό θέατρον παρομοίου σημιάντος, ή όθελειθυνης της άστεινομάς επί τέλους ανακαλύπτει

ότι μία και ή αυτή γυνή όνομαζομένη Louise Buffet, εύρε τό εύφυε τόυτο μέσον, όπως άποκτήσιν μικρά είσοδήματα.

Ίδτε τά πολυάριθμα ταύτα της άισχροκερδίας παραδείγματα καταστήσασί τό κοινόν προδοκτικόν άπέναντι του έπαίτι κα ού τύπου.

LOUIS PAULIAN.

(Μετάφρασις Ι. Γ. ΜΥΡΟΚΟΠΗ).

ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥ.

Κύριος ήμην εις τά λευκά όρη, της έποχής δε περιελάσας, όλιγαριθμοί τινες διέμενον έν τώ ξενοδοχείω, πάντες δ' έσπεισμένοις ήτοιμαζόντο προς άναχώρησιν και τά πλείστον διά τήν εις τά ίδια έπιστροφήν. Μεταξύ όλων ήμωσ ύπήρχεν όδοιπόρος, περιμένων επί όλίγον εισέτι, ώς και εγώ. Πικιστα ήθελεν ίσως έρελάσει όστος τήν έμην προσοχήν, ει μή, έστιν ότε, παρετήρου τους όφθαλμούς αυτού ύπερηδώντας τόν χάρτην, ή προσεποιείτο ότι άνεγίνωσκε, και σταθερώσ προσηλωμένους επί έμού. Έν τή έκφράσει αυτών διέδραπέ τις σύγχυσιν, ώσει ήνόχλων αυτόν αι αυτά σάψεις, άφτινας και έμοι κατόπιν έπήρχοντο, ήτοι, τό πού και πότε άλλοτε συναντήθημεν. Ίς τά λαθραία εκείνα βλέμματα ένυπήρχε προς τούτους θαυμασμάς, άλλ' ούχι δι' έμει προσωπικώς. Η προσήχη αυτου συνεκεντρούτο εις τήν λάμπην και τόν σπινθηροβόλισμόν λαμπρού άδαμαντινού δακτυλίου, ήν τότε πάντοτε έφερον εις τήν δεξιάν χειρα. Ίτο μονόλιθος, εκανού μεγέθους, άκρας καθαρότητος και λαμπρότητος, εκτιμηθείς ύπό εμπόρου πολυτήμων λίθων ώς έχων αξίαν τετρακοσίων λερών στερλινών. Μοι έδεδθη δε πρό δύο έτών ύπό τινος των θείων μου, άλλης ήμέρας πρό τό θανάτου αυτής. Υποσχέθην αυτή νά φέρω αυτόν πάντοτε και έφερον αυτόν νυχθημερόν.

Τήν έπαύριον έφαντάσθην ότι ούτος έλυσε τό πρόβλημα περί του τόπου και γρόνου της προηγούμενης ήμωσ συναντήσεως. Πλήν ούδώς και εις έμει συνέβαινε τό αυτό. Η περιέργεια μέ ώθησε νά εξετάσω περί του όνόματος αυτου έφερε τό όνομα Κάρολος Έδουάρδος Δομπινύ. Μετά τινος ήμέρας άπεφάσασ ν' αλλάξω κατοικίαν. Μόλις δ' είχον καθήσει άναπτυστάς έν τή σιδηροδρομική άμάξη εξέβαλον δε τό χειρόκτιόν μου, ύπως έρευνήσω έν ταις άποσκευαίς μου περί πράγματος άναγκαιοϋντος μου, και της θύρας άνοιγείσας προς μεγάλην μου λύπην, ή έπίθουλος του Δομπινύ όφθαλμώς προσήλωθη επί έμού. Κλείσασα πάραυτα τόν σακκόν μου έβασα τήν γυνήν χείρα μου ύπό τό φρέμα μου. Εκείνος ήμωσ παρετήρησε τό άκίνημα, παράδοξον δε είδος κληντρογούς μειδιήματος εξέδηλώθη επί του προσώπου αυτου. Έκπαράσσαντος τήν έπιθυμίαν αυτου ότι ή έπικνεϊδε, τή άπάντησα δι' εύγνωμόνος ύποκλίσεως, μη εύρών ήμωσ έμει διατεθειμένην προς συνμιλήσιν, παρεθέθη εις τάς φρενολογικάς αυτου μελέτας. Εύρον τέλος ει-

καίριον νά φορέσω τό χειρόκτιόν μου. Πλήν μόλις έάνησα τήν χείρα μου, ύψώσας ούτως τους όφθαλμούς προσήλωσιν αυτοϋς όλως επί του δακτυλίου.

—Όπόσον θαυμασμάς ώραϊος λίθος ούτος είπεν. —Μάλιστα, άπεκρίθην, κρύπτουσα αυτόν άπό του φλογεροϋ αυτου βλέμματος.

—Είμι κριτής των τοιοϋτων πραγμάτων έξακολούθησεν εκείνος. Δέν έπεισθη ήμωσ νά έπιτρέψω αυτόν τήν εκ του σύνεγγυς έπισκόπησιν, ήν τοσοϋτον εκθύμως έπιθέουει.

—Θαυμάζω, πώς δέν φοβείσθε μήπως άπολείσθε τόν δακτυλίον σας.

—Είναι άσφαλέςτερος έν τή έμή χείρι, άπάντησα, ή έν κοσμηματοθήκη ή και ιματιοθήκη.

—Πιθανόν. Πλήν ήθελεν εισθαι ίσως δέλεαρ δι' άπέλιπα τίνα, όστις πιθανώς έπιτυχών εύκαιρίας ούδώς ήθελε διστάσει ν' άποσπάσθ τούτον βίξ άφ' ήμωσ.

Μετά τινος στιγμάς πάλιν είπε.—Βλέπω ότι μεγάλως εκτιμάτε τόν δακτυλίον τουτον.

—Μάλιστα είναι δώρον θανάτουσ συγγενούς.

—Άληθώς, άλλθώς! είπεν εκείνος κινούμενος πρό έμού έταστικώ και ένδιαφέροντι βλέμματι, έλπίζων ώς ύπιθέτω, ν' άκούσθ οικονομεικόν τι γεγονός, άλλ' κατ' εκείνην τήν στιγμήν ή σιδηροδρομική άμαξα έσταμάτησε και ή όδηγός κατήλιε χάριν λεπτομερειών της ύπηρεσίας. Έγώ ήμωσ εκάλεσα αυτόν. Ο Δομπινύ έβουθίσθη όπισω εις τήν έδραν αυτου και άνέλαθε τήν εξήκασιν των έν τώ βιβλίω αυτου εικόνων.

- Ότα θα φθάσωμεν εις τί Profile House;
- Έντός ήμισσεως ώρας κυρία.
- Ο Δομπινύ άνέβλεψεν.

—Όσοον θεώσά έμαυτήν εύτυχί επί τό ότι θα εξέλιθητε εις τό Profile House, παρετήρησεν υτός μετά μειδιήματος. Ότε δε ή άμαξα έσταμάτησεν, εξεπήδησεν ούτος μετά του σακκου, ήν έφερε, λέγων πρός έμει: «Έπιτρέψαστέ μοι νά σας βοήθισω».

—Εύχαριστώ, άπεκρίθη, μεταβαλοϋσα αϊφικς άπόφασιν. Ήλλαξέ σχεδίον και θά προχωρήσω.

—Θά προχωρήσθε! λοιπόν θά χάσθε μέγα θέαμα. Τό Profile House είναι τοσοϋτον θελακτικώ τόπος, ώστε έραστής του γραφικου εύχαριστωσ θά διηραχέτο ήμάρξ τινά; έν αυτω. Χαίρετε. Περιττόν νά σας συστήσω προσοχήν διά τήν δακτυλίον σας». Άκριβώς δε ότε έπρόκειτο νά κινήσθ ή άμαξα κυρία τις και κύριος ήλθον σπεύδοντες και, τή βοήθειά του όδηγοϋ άναρχώμενοι, εισήλθον.

—Όποια σωτηρία έφάνησεν ή κυρία, ριφθασα επί του κλοσματος. Όσον είμι εύχαριστήμενη, Γεώργιε, ότι τόσον καλώς διεψόγομεν.—Βιβλαιστάτα, βεβαιότατα εκείνος ή άνθρωπος έσκόπει νά ληστεύσθ ήμάς.

—Πράγματι ή τρόπος αυτου ήτο λίαν παράδοξος και λίαν ύποπτος: άλλ' πιθανόν νά ήπατήθημεν είπεν ή συνοδός.

—Ω, ούχι, άγαπητέ, δέν ήπατήθημεν, άλλ' ίσως ίσως θά έρόνευεν ήμάς προς τούτους.

—Θά έρόνευεν ήμάς! άνοχη, Μαρξία.

—Όταν ή κυρία κατηνύχθη και καθήσυχασε μοι είπεν ότι έσχέτως πολλή ληστεία διεπράχθησιν εις θερινά ξενοδοχεία και μέ συνεβούλευσε προσοχήν, έν περιπτώσει καθ' ήν έφερον πολυτιμόν τι. Τάς άπάντησα ότι λίαν ήγνωνόμουν αυτή, άλλ' προσείχον νά μή έπίδεικνύω τόν δακτυλίον μου. Ούτοι δ' έξηκολούθηον κατόπιν συνομιλοϋντες άκατά διασκεδαστικώς επί άλλων άντικειμένων, μέχρις οϋ έφθάσαμεν εις τόν ήμότερον σταθμόν. Εκεί παρετήρησα ότι θά διακόμεμεν έν τή αυτω ξενοδοχείω. Κατά τήν ένταύθα δε διαμονήν ήμωσ πλείστα όσα έγένοντο παράπαν εις τόν ιδιοκτήτην, ότι πολλά πράγματα εκλάπησαν εκ των δωματίων. Μεταξύ άλλων και οι έν τή σιδηροδρομώ φίλοι μου, κυρία και κύριος Butler, έδηλώσασ ότι πολυτίμος πέμπη εκλάπη εκ του κοιτώνος αυτων.

Ήλλαξέ και πάλιν κατοικίαν, προς μεγάλην μου δ' εκπλήξιν ήκολούθησθ έν τώ κ. και του κ. Butler, όστινας έδηλώσασ, ότι ούδώς ήδύνατο νά ύποφέρωσιν τήν προπέσειν του ξενοδούχου και πρός μεγάλην μου λύπην εύρον ότι έν τή ξενοδοχείω ήτο και ή Δομπινύ. Ότε κατήλθον εις τό γεύμα, ούτος εκάθητο εις τήν τράπεζαν, έχων τό πρόσωπον βεθυθισμένον έν ερημερίδι. Καθεσθασα έν άποστάσει, προσεποιήθη ότι δέν παρετήρησα αυτον, ει και έγνωρίζον, ώς είκός, ότι ει μικροσκοπική δίκην άστραπής λάμψεις του δακτυλίου μου ήμισα θά διεφύγον τήν προσοχήν αυτου. Τό γεύμα έτελειώσασ και ύπήγον επί τινος λεπτά εις τό άναγνωστήριον. Πάραυτα ήκολούθησεν εκείνος, έπλησασ και είπε, ότι λίαν έχάρη μέν ότι μέ έπαυείδε, πλήν και εξ ίσου έλιπηθη ότι παρήλθον τάς περίξ του Profile House καλλονάς, άφτινας άλλως τε μεγάλως διήγειρον τό ένδιαφέρον αυτου. Πάραυτα προσεποιήθη ότι πρώτον έβλεπε τόν Butler και τήν σύζυγον αυτου. Ο χειριστικός αυτων ήτο άσυνήθως ένθερμος και ή δεξίωσις εκάρδιος και καταπληκτικώς παρατεταμένη. Οι δύο κύριοι άπεσφύθησιν εις μακροσυμένην θυρίδα πρός συνομιλίαν, της κυρίας Butler καθισθείσας παρ' έμοι.

—Γνωρίζετε τόν φίλον μας Δομπινύ; ήρώτησεν αυτη.

—Ούχι, άπεκρίθην.

—Πλήν είδον αυτόν συνομιλοϋντα μεθ' ήμωσ. Είναι εις των καλαισότητων ήμωσ φίλων. Η λίθος ήμωσ είναι εκ των λαμπροτάτων, είπε, λαμβάνουσα τήν χείρα μου. αθά έπιθέουμην νά τήν ίδθω ούτως ότι και πιθανώς ήθελε προσφέρει εις ήμάς λίαν μεγάλην τιμήν δι' αυτήν.

—Νομίζω ότι δέν θά ήδύνατο νά λάβθ τσαυτήν έλευθερίαν άπάντησα συγχαίς και μετά μικρόν διηυθύθη εις τό έμην δωμάτιον. Ήμην έν άμφιβολίξ περί της κυρίας Butler, πλήν αυτη, όμιλοϋσα, εκέκτητο τρόπον έλαυστικόν, όστις διηυκόλυε αυτη τήν γνωρίμιαν των έν τώ ξενοδοχείω διαμενοντων. Ήλλίον νά

συναντήσω φίλους; πλὴν εὔρον ἐπιστολάς μόνον, πληροφόρους με δεῖ το ταξίδιον αὐτῶν ἀνεβλήθη ἐπὶ ἑβδομάδῃ ἢ καὶ δεκαήμερον. Ἐσκαπτόμην πῶς νὰ διαπανήσω τὸν χρόνον, ὥστε νὰ ἤμην ἀπηλλαγμένη τῆς συνοδείας τοῦ Butler. Ἐνόησα λοιπὸν δεῖ κατελήφθην παρ' αὐτῶν καὶ ἀπεφάσισα εἰς ἄλλην περίπτωσιν νὰ θέσω τέμα εἰς τοῦτο. Ἐν ἀκολουθίᾳ ἡμέραν ἐνῆ ἤμην ἑτοίμη πρὸς περίπτωτον, ὁ Δουμπινὸς ἐφάνη καὶ πάλιν, παρατηρῶν δ' ἐβίβη μόνος, ἤρξατο λέγων: «Νομίζω κυρία, εἰπεῖς ὅτι ὁ δακτύλιος ἐκεῖνος ἦτο δῶρον τελευτησάντος συγγενούς;»

Ἐγὼ ἐξεπλήγην, ἀλλ' οὕτως ἐξηκολούθησα: «Ὁφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι οὗτος τὰ μάλιστα ὁμοιάζει πρὸς ἕνα τὸν ὅποιον ἐγὼ ἀπόλωτα πρὸ τινῶν ἐτῶν.»

Ἐβίβησα, ἀλλὰ παρετήρησα αὐτὸν τοσοῦτον προσεκτικῶς κατὰ προσωποποιῶν, ὥστε πρῶγματι, ἐκεῖνος ἐν ἀμυχάνῃ εὐρήθεις, ἀπεστράφη ἐπὶ μικρὸν.

—Ἐπὶ τίνας περιστάσεις ἀπολέσθῃ ὁ δακτύλιος περὶ οὗ ὁμιλεῖτε; ἤρώτησα.

Οὗτος δὲ ἐκίνησε παρ' ἐμοὶ καὶ εἶπεν: «Ἄτομόν τι, ἰδὼν με ἐξετάζοντα τοῦτον πρὸ τοῦ ὑδαμάκτου τοῦ κοσμηματοπώλου, ὃς μ' ἐπαρουσίασε τὴν λίθον, ἐκαιροφιλῶν τὴν ἀναχωρήσιν μου ἀπὸ τοῦ καταστήματος ἐν τῇ γωνίᾳ δὲ σκοτεινῆς στενωποῦ, ὤμωσεν ἀφηνιδίως ἐπ' ἐμοῦ, καθόσον ἦτο ἑσπέρα, καὶ μ' εἶπε κατὰ γῆς. Κατόπιν ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός μου καὶ με ἐκράτησεν, ἐνῆ ἑταῖρος αὐτοῦ, ἀποσπάσας τὴν λίθον, ἀπήλθεν.»

—Καὶ ἡ διασκευὴ τοῦ δακτυλλοῦ ἦτο ὁμοία τῆς τοῦ ἐμοῦ;

—Ἀκριβῶς τοῦτο θέλω νὰ εἶπω, καθόσον ἦτο ἰδιὸν μου σχέδιον.

—Καὶ ποῖος ἦτον ὁ κοσμηματοπώλης; Οὗτος ἐνόησα κατὰστῆμα ἐν Βοστώνῃ, μὴ ὑπάρχον πλέον. Εἰς τοῦτο δ' ἐπέστησα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

—Καλῶς, καλῶς, εἶπεν οὗτος ἀνυποκόπως. Γνωρίζετε ποῖον ἔννοα—τοῦς διαδόχους των. Ἀλλὰ μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω, ποῖος κατέσκευασε τὸν δακτύλιον, ὃν ὑμεῖς φέρετε;

—Εἶναι ξένης κατασκευῆς, εἶπεν. «Ἀλλὰ πρὸς τί ἀποβλέποσιν αἱ ὑμέτεραι ἐρωτήσεις;»

—Ἐνόησα πολὺ πιθανὸν συγγενῆς τις ὑμῶν νὰ εὔρε τοῦτον καὶ δεῖ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠθέλετε μοὶ ἐπιτρέψαι νὰ ἐξετάσω αὐτόν.

—Ἐάν ὁ δακτύλιος οὗτος—οὗτος λέγω ὁ δακτύλιος—ἦτο κτήμα ὑμῶν, ἀπολεσθεὶς καὶ εὐρήθεις, καθ' ὃ ὑμεῖς ἐσχυρίζεσθε εἶδει βεβαίως νὰ ἔχητε νὰ προσβάλητε ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς ἀπλῆς βεβαίωσός, ὅτι ἐνομίσαστε αὐτὸν ἰδιὸν σας;»

—Ὁ φίλος μου Butler, ἤρξατο ἐκεῖνος νὰ λέγῃ—

—Ὁ παρακαλῶ μὴ ἀνησυχήτε αὐτόν, ἀπήντησα, διακόψασα τοῦτον καὶ ἀπομακρυνθείσα. Ὁ Δουμπινὸς με παρετήρει ἀγρίως καὶ ἐβίβη ὅπισθεν τοῦ χαρτοῦ αὐτοῦ. Ἐπορεύθη μετὰ ἑμῶν, ἀπορούσα ὅποιον ἠθελον εἶσθαι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου ταύτης υποθέσεως. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ φέρω πλέον τὸν δακτύλιον εἰς

τὸ γεῖμα, προσμένονσα τὸ ἀποθησάμενον. Διαπεράσασα ἔθεν ταινίαν δι' αὐτοῦ προσέδρασα τοῦτον ἀσφαλῶς κάτωθεν τῶν ἐνδύματων μου. Τὸν Δουμπινὸν εὔρον ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ φανερώς συνοφρουόμενον ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ὅπως ἐκράται. Βεβαίως εἶδεν ἐξαφανισθέντα πᾶραυτὰ τὸν δακτύλιον καὶ τὸ ὄχρον αὐτοῦ πρόσωπον κατελήφθῃ ὑπὸ βαθέος ἐρυθρήματος. Ἐνόησα δεῖ εἶδον ἀνταλλάσσόμενα βλέμματα μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Butler, πολλὰν ἔχοντα τὴν σημασίαν. Ἀφῆντος αὕτη ἐφάνη λειποθυμῶσα. Ἐγερθεὶς δ' ὁ σύζυγος αὐτῆς εἴτεινεν αὐτῇ τὸν βραχίονα καὶ ἀμφότεροι ἐξήλθον τοῦ δωματίου.

Μετὰ μικρὸν ἀπεχώρησα εἰς τὸν θαλαμὸν μου, ἐπιμήκη ὄντα καὶ στενόν, ὁμοιάζοντα μᾶλλον πρὸς λιωρῶντα δωμάτιον, κείμενον δὲ ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι πρὸ κοινοῦ ἐξώστου. Τὸ παράθυρόν μου ἦτο ἀνοιχτόν, ἐξεληθῶσα δὲ παρὰ τὸν λεπτόν παγετὸν τῆς ἑσπέρας, εἶδον τὴν κυρίαν Butler καθήμενῃ εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπ' ἐμοῦ καθόσον τὸ δωμάτιον αὐτῆς ἔκειτο ἀμέσως μετὰ τῆς ἰδιῶν (μου) καὶ θεωμένην τὰ ἔρη ἀβλήχως καχρωματισμένα ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς ἀκτῖνας τοῦ ὄντος ἡλίου. Μὴ δύνηθε νὰ κρατηθῶ ἡρώτησα αὐτὴν ἐν εἰχε κἀλλιον ἀλλ' αὕτη, μηδραμῶς πτοηθεῖσα, μὲ ἐπλήσιασε μοὶ εἰπὼν δεῖ ἐξωγόνῃσεν αὐτὴν ὁ δροσερὸς ἀῆρ καὶ, στραφείσα ὥσει τυχαίως πρὸς τὸ ἐμὸν δωμάτιον, ἐφώνησεν: «Ἄγαπητή μου! φαίνεται προτιθεμένη νὰ μετοικήσῃ; Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἦσαι τσοῦν σκληρὰ, ἀγαπητή μου, ὥστε νὰ δραπετεύσῃς ἐγκαταλείπουσα ἡμᾶς.

—Τοῦτο δὲν ἠθέλε σὰς λυπήσει μεγάλως,— ἀπεκρίθην ψυχρῶς. Ἐσκόπευον ν' ἀναχωρήσω εἰς τὰς ὄχθας τὴν ἀκολουθίᾳ πρῶταν. Προπαρὰσκευασθεῖσα δὲ καὶ θέσασα τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δάκτυλον μου κατακλήθην. Πλὴν ἐφάντασθην δεῖ τὸ μέτωπόν μου προσεψαύετο καὶ βαρείως ἀνέπνεον ἐνῶ συγχρόνως παρὰδόξος ἀνυπόφορος ὁσμὴ μὲ περιέβαλεν. Ἐπορεύμην, ἐκινεῖτο ἡ κλίνη μου Ἴν τὸ κινούμενον ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς μου.

—Ποῖος εἶν' ἐκεῖ, ἐπρόφερον μετὰ δυσκολίας. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, προσπαθούσα νὰ διακρίνω ἐν τῷ σκοτεινῷ δωματίῳ. Ἦ δύναμις τῆς ὀράσεως ἐγάρθῃ καὶ παρὰδόξος αἰσθησις ὑπεσφύρητο δι' ἐνὸς ἐκάστου τῶν νεύρων. Ἐν τῇ φρίκῃ μου προσεπάθον νὰ κραυγᾶσω—νὰ ἐγερθῶ.—Ἐἶχον τὴν θέλησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν δύναμιν νὰ πράξω τοῦτο. Μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου κατάρθωσα νὰ ἐγείρω τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ πᾶραυτὰ κατέπεσον πρὸς τὰ ὄπισθα, καὶ ὀγκώδες βῆχος μοὶ ἐπίεζε τὰ στήρνα. Ἦκουσα ὅμως φωνὴν καθαρωτάτην μάλιστα, πλὴν αἰγλην καὶ ὀργίλην: ἐκεῖνος μὲν—ὁ Δουμπινὸς—εἶπεν. «Ἀφήσατε τὸ ἔργον σας ἡμιτελές» καὶ αὕτη—ἡ κ. Butler—ἀπεκρίθη: «Ἄθεε τὸν δακτύλιον, ἀλλὰ μὴ βλάψῃς αὐτήν.»

Ἐπειρήθην νὰ κινηθῶ καὶ ἐν δευτέρῳ ἡσθάνθην τι πίπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Ὡ! ὅποια δυσώδης ὁσμὴ—ὅποια ψυχρὰ καὶ ὑπεροδύουσα ἀδύναμις. Ἐνόησα δεῖ ἀποθνήσκω. Ἦμην ἐξ ἡ του κόσμου. Ὅταν δὲ πάλιν ἐν μέρει συνήλθον ἤκουον εἰσεῖτι φθύρον. Χεῖρ τις ἐπέεζε τὸν καρπὸν τῆς ἐμῆς χειρὸς, ἠκούσθησαν δὲ αἱ λέξεις: «Τοῦτο ὠφέλησεν αὐτήν. Βλέπετε, ἀναλαμβάνει.»

Ἄλλ' αὕτη δὲν ἦτο ἡ αὐτὴ φωνή. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἡ δὲ προσοχήν μορφὴ τῆς ξενόδοχου ἔκλεινεν ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς μου.

—Εἴσαθε καλλίτερον τώρα, δὲν εἴσαθε καλλίτερον;— ἠρώτησεν.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω καὶ ἠπόρουν ἐὰν ἐκεῖνο, ἔπερ εἶδον, ἦτο πραγματικὸν ἢ ἀπλοῦν ὄνειρον. Ἄνεγνωμίσα τὸν ἰατρὸν, ὃς ἐξήταζε τὸν σφυγμὸν μου, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὅμως αὐτοῦ δὲν εἶχον οὔτε δυνάμεις, ἀλλ' οὐδὲ διαθέσιν ν' ἀποκριθῶ ἀλλ' ἡ αἰσθησις τῆς ἐπανερχομένης ζωῆς οὐ δὲν μόνον ἀνάδυνος, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ εὐχάριστος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπῆλθε μοι ἀμυδρὰ τις ἀνάμνησις τῶν συμβεβηκότων τῆς νυκτὸς.

—Ποῦ εἶν' ὁ ἀδάμας; ἠρώτησα.

—Θὰ σὰς ἐγάρθῃ, φοβοῦμαι κυρία, εἶπεν ἡ ξενόδοχος. «Ἄλισθάνεσθε ἀρετὰ καλὰ ἑαυτὴν ἵνα εἴπητε εἰς ἡμᾶς τί τὸ προξενήσαν τὴν ἀδύναμιάν ταύτην; κατὰ πρῶτον ἐφοβήθημεν μὴ ἦτο θάνατος.»

—Οὐδὲν γνωρίζω—οὐδὲν ἐνθυμούμαι, εἶμ' ὅτι αἱ αἰσθησεις μου βαθμιαῶν κατενικαίνοντο ὑπὸ δυσχερέστερον τινὸς ἀναθυμιάσεως. Ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκοντο ἐκεῖνοι οἱ Butler καὶ ὁ Δουμπινός; «Ἀπήλθον, κυρία. ἔλαβον τηλεγράφημα τὴν νύκτα, ὑποχρεώσασα αὐτοὺς ν' ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως—μῶλις εἶχον καιρὸν ἵνα προφθάσω τὸν νυκτερινὸν σιδηροδρόμον. Ἦ κυρία ἰδίως ἦτο λίαν ἀνυπόμονος νὰ σὰς ἀποχαριεῖται καὶ ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν σας δύο—τρεις φορές.»

—Λοιπὸν δὲν ἦτο ὄνειρον, λοιπὸν—οὗτοι ἦσαν οἱ εὐρηθέντες ἐν τῷ δωματίῳ μου.

Ὅτε ἡ θαλαμηπόλος μοὶ εἶπε τοῦτο, συνέλαβον ὑπονοίας περὶ αὐτῶν, εἶπον, καὶ ἐστὲ βέβαιος, ἰατρὸς ὅτι ἐξ αὐτῶν τις θὰ ἐλήστευσε καὶ ἡμᾶς.

Ἐπὶ τῆς τροπέζης ὑπῆρχε γραμμάτιον ἀπευθυνόμενον πρὸς ἐμέ. Μοὶ ἐνεχειρήθη καὶ παρακάλεσα τὸν ἰατρὸν ν' ἀναγνώσῃ τοῦτο. Εἶχε δὲ ὡς ἐξῆς:—Ἄγαπητή κυρία—Νομίζω δεῖ χάριν ὑμῶν δὲν θέλετε κραυγᾶσαι ὅταν ἐγερθῆτε, οὐδὲ θὰ εἴπητε δεῖ διαπραχᾶ ληστείαν, προσθέτων τῇ συλλογῇ μου ἀδάμαντα, ὅστις, μελονότι ἐφέρετε αὐτόν, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνώρισα τοῦτον ὡς καὶ ἡμᾶς τὴν ἰδίαν ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὥστε οὐδὲ ὅπως εἶδει νὰ ἐπιζήτε δεῖ ἦθελον σὰς ἐπιτρέψαι νὰ κατέχητε λίθον, μίαν τῶν λαμπροτάτων τῶν μέγεθος ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε πιθανῶς ὑπῆρξαν, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς εἰκοσι λιρῶν στερλινῶν, ὃς ἐστοίχισεν εἰς τὴν θείαν σας. Τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο ἐσωκλείω, ἀποστερῶν ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν, ἢ νομίζω εὐχαρίστως θὰ ἐξμεταλλεύεσθε—νὰ λέγητε, τοῦτέστιν, ὅτι ἐληστεύθητε.—Ὅπως ὑμέτερος Κάρολος Ἐδουάρδος ἡμυμῆς.

—Ὡ τὸν κακοῦργον ἐφώνησεν ὁ ἰατρός. Ἀλλὰ τί ἐννοεῖ λέγων δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιζήτε δεῖ θὰ ἔχητε τὸν ἀδάμαντα ἐκείνον ἀντὶ εἰκοσι στερλινῶν;—

Ἐξίστην ἐπὶ τοῦτω φοβηθεῖσα συκοφαντίαν κατὰ τοῦ εὐφήμου ὄνοματος τῆς θείας μου. «Σχεδὸν πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, ἀπεκρίθην, ἐπέβαινον ἀμάξις μετὰ τῆς θείας μου ἐν Βοστώνῃ, ἐν δὲ μόνον πρόσωπον ἐν αὐτῇ,

ἀνὴρ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἦτο πάντῃ ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἶχεν ἀριετὴν εὐγένειαν, ὥστε ν' ἀποδώσῃ νόμισμα, περὶν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς θείας μου. Μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀφίξιν εἰς τὸν σταθμὸν ἡ θεία μου παρετήρησεν δεῖ τῆς ἐκλάπη τὸ βαλάντιον, περιέχον λεπτὰ τινὰ καὶ εἰκοσάξιρον γραμμάτιον. «Ἐστὼν ἐφώνησεν ἡ θεία μου ἀνακαλύψασα τὸ δυστύχημα, εἰμὶ εὐχαριστήμενη δεῖ δὲν μοῦ ἀφῆρεσεν τὸν ὀρμαθὸν τῶν ἰδιαιτέρων μου κλειδῶν καὶ, ἀποσούρασα τοῦτον ἐκ τοῦ θαλακίου αὐτῆς, παρετήρησε θαμβωτικὸν τὴν λαμπρότητα καὶ ἐξοχημένην ἐκ τοῦ κρίκου τῶν κλειδῶν λαμπρὸν ἀδάμαντινον δακτύλιον. Ἐπὶ δύο ἔτη συνεχῶς ἐδημοσιεύετο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀγγελία περὶ αὐτοῦ πλεῖστοι ἐπαρουσιάσθησαν ἐκλήτοῦτες καὶ ἀπαιτοῦντες τοῦτον καὶ πολλὰ εὐφρατέα ἐδοκίμασθησαν πρὸς κατοχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὡς πρῶτην δοκιμὴν ἰδιοκτησίας ἀπῆλθον νὰ μοὶ εἴπωσιν ἀκριβῶς τὴν ἐπιγραφὴν, ἥτις εὐρίσκειτο ἐσθῆθεν τοῦ κρίκου τοῦ δακτυλλοῦ. Οὐδεὶς ὅμως τῶν ἐκζητούντων αὐτὸν κατάρθωσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀπαίτησιν. Ἦ ἐπιγραφὴ εἶχεν ὡς ἐξῆς: A ma belle Adèle, Eugène de M. Περὶ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου ἔτους ἀπεφάσισεν ἡ θεία μου νὰ φέρῃ αὐτὸν πάντοτε καὶ ἐπὶ τέλους ἐδόθη εἰς ἐμέ. «Τίς εἰξεύρει» εἶπεν αὕτη, ἐν ἐπὶ τέλους ὁ δακτύλιος αὐτος δὲν ἀποδοθῆν ἡμέραν τινὰ τῇ νομίμῃ αὐτοῦ ἰδιοκτητρίδι La belle Adèle».

Ποτὲ δὲν ἐπιστεύομεν δεῖ ἠθέλε καταλήξῃ οὕτως ὥστε νὰ λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ ὁ βαλάντιος.

Ἦ ἐπιτήδευσις τῆς τιμιότητος αὐτοῦ ὅπως δῆποτε δεῖ ἀποτίει μοὶ τὰς εἰκοσι στερλινὰς, δὲν νὰ προήλθον ἐκ κακεντρεχοῦς θελήσεως τοῦ νὰ μὲ φέρῃ εἰς δυσκολον θέσιν, καθόσον, ἐξετασθέντος τοῦ χαρτονομισματος, ἀπεδείχθη δεῖ ἦτο ἐν τῶν τριῶν, ὅτινα ἐκλάπησαν ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν.

(Ἔκ τοῦ ἀγγλικῶ). ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΑΟΥ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν

Τρίτη καὶ τελευταία ἐν εἰδῇ μελέτης ἐπιστολῆς περὶ τοῦ θέματος τοῦτου μετὰ τὴν τοῦ Παύλου Μαντεγκαζα ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἐξαίτησμένου τὴν ἐν τῇ ζητήματι τοῦτω γνώμην εἰδικῶν σοφῶν ἡ τοῦ καθηγητοῦ Γουλιέλμου Φερρέρου (Guillermo Ferrero), ἀνδρός ἄγοντος τὸ 1900 ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅστις δεῖ ὡς συντάκτης πολλῶν ἐν ἐπιστημονικαῖς Ἐπιθεωρήσεσι δημοσιευθεισῶν ψυχολογικῶν καὶ παθολογικῶν πραγματιῶν ὡς καὶ περὶ καιουργημάτων καὶ ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιος συνεργάτης τοῦ Λομβρόζου ἐν τῷ ἔργῳ εἰς φῶς προελθόντι ἔργῳ αὐτοῦ. «Ἦ γυνὴ

1) Ἰδε ἄρθ. 41, σελ. 808—809.

και εν μέσω πυκνής αμυγδαλέως περι της εις την ανάπτυξιν των παιδίων ασφαλισμένης μερίδας, περι των εις την άσχηματίας έργραταίας έταιριών, κτλ. Έλπίζεται έτι αι καταβολόμεναι προσπάθειαι ύπερ της εδωτοχής λύσεως του προκειμένου μεγάλου προβλήματος πολλαπλασιασθήσονται και καρποφορήσουσιν έγκαιρος.

Η Nature της 10/22 Ιουλίου αναγράφει εκ των έφημερίδων της Νέας Υόρκης ότι ταχιστα άμαξοσταγία, συρομένη ύπ' άτραμάκης νέου τύπου, διέτρεξεν εντός 22 μίλων δευτερολέπτων εν ώδύλκρον μίλων (1600 μέτρα). Τουτό άντιπροσωπεύει περίπου ταχύτητα 102 γμ. την ώραν, και έπομένως υπερβαίνει κατά πολύ της μάλλον έκτάκτους ταχύτητας έσαι ποτε έπραγματοποιήθησαν. Η κατά την γράφοντα τέως μερίστη σημειωθείσα ταχύτης ήτο ή του κεντρικού σιδηροδρόμου της New-Jersey (Ηνωμένης Πολιτείας). Άμαξοσταγία, άποτελομένη εξ ειδικής άτραμαξής βάρους 50 τόνων, διέτρεξε την άπ' Νέας Υερσεύς μέχρι Φιλαδελφείας γραμμήν μετά μέσης ταχύτητας 137 1/2 μιλιαστρών καθ' ώραν.

Η Γαλλική έφημερίς Γ' ε ω γ ρ α φ ι α παρακλιθώντι εκ τινος άμερικανικής δημοσιεύσεως τας έπομένους περι της καταστάσεως της Δημοκρατίας της Κολομβίας ειδήσεις: "Άνευ άμφιβολίας ή Κολομβία κείται εις καταλληλοτάτην διά τας έμπορικας έπιχειρήσεις θέσιν. Δεσπόζει του ισθμού του Παναμά, της μεγάλης έκπέτης μεταξύ του Άτλαντικού και του Ειρηνικού Ωκεανών ύδου εν τω έσωτερικώ έγει πολυαριθμούς πλωτούς ποταμούς. Αι άκται αύτης είνε τὰ πέρατα δύο ωκεανών και έχουσι λιμένας, εν οίς προσεγγίζουσι τὰ ευρωπαϊκά και τὰ άμερικανικά άναβάσεια. Ο πληθυσμός της χώρας άγγεεται εις 4 εκατομμύρια. Η χώρα αύτη, δεατεμένη ύπ' των Κορδιλλέρον, παρουσιάζει μεγάλην ποικίλην κλιματίον και προϊόντων. Είς τὰ βόρεια αύτης καλλιεργούνται δημητριακά έξαιρέτου ποιότητος, ενώ τὰ νότια παράγουσι σαχχαροκάλαμον, καπνόν, καφέ, βόμβακα, έρώματα, κτλ. Οί κάτοικοι, σγζέν εξ ολοκλήρου γεωργοί, άγοράζουσι τὰ βιομηχανικά προϊόντα, μεταφερόμενα εκ του έσωτερικού. Η στατιστική δεικνύει συνεχή ανάπτυξιν της χώρας, ή δε ύλική πρόοδος αύτης προοίσιζεται ταχύτερα ύπ' την σύγχρονον Κυβέρνησιν.

ΗΑ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΟΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΟΥ.—ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ.

Πολλά πολλάκις δημοσιεύονται είτε εν περιοδικοίς συγγράμμασιν, είτε και εν έφημερίη περι της δραματικής τέχνης και του θεάτρου καθόλου, διάφορα τίν άξίαν. Έν τω *Cosmopolitan* της Νέας Υόρκης, εδημοσιεύθησαν γνάμια περι της δραματικής τέχνης και του θεάτρου διάφορων δραματικών της Γαλλίας. Ο *Cosmopolitan*, κατά τον γράφοντα περι αυτού εν τω *Monde Artiste*, εθόυς εξ άρχής εξυμνήσας τους γάλλους συγγραφείς, οίτινες τρέφομαι, λέγει, τὰ τε άγγλικά και άμερικανικά θεάτρα, παρατίθησι σειράν έπιστολών και σημειώσεων αυτών. Αρχεται δ' από του Δουμάλ, όν ελθούσ δέν αναγνωρίζομεν εκ των τιθεμένων

λόγων εις τό στόμα αυτού, εν νή έχοντες όσα εν τοίς προλεγόμενοις αυτού περι θεάτρου ως ιδρύματος σκοπιμού γράφει, εν νή έχοντος αυτά τὰ δράματα αυτού. Ο Δουμάλ λέγει εν τω *Cosmopolitan*: «Η δέ γνώμη μου περι του νεωτέρου θεάτρου είνε ή κοινώς κρατούσα. Όταν τέρηγον ενδιαφέρει με άναπαύσσω αυτό καλόν, όταν τούναντίον, εύρίσκω αυτό κακόν. Η δραματική αισθητική μου περιστρέφεται εν τω αξιώματι τήδε, όπερ ήν και τό του έμου πατρός: ή πρώτη πράξις σαφής, ή δευτέρα σύντομος, πανταχού δέ έξέγερσις του ενδιαφέροντος. Και ταύτα μέν ό συγγραφείς της *Denise* και της *Etrangère*, ό δε συγγραφέυς του *Monde ou l'on s'ennuie* κ. Ε. Pailleron ποιεΐται τον έξής παραλληλισμόν:

«Έργον όπερ παιζεται έστι σιδηροδρομικος σιμόνς βαίνων, καταρόκτικς, άστραπή, σύρμός, δρασπ' άρχής μέχρι τέλους δέν να μεταγν τους θεατάς αυτού εν πίσθη ταχύτητι, άνευ άνακοπής πλύν πής των συντόμων σταθμών, οίς άποκαλοΐσι διαλειμματα (*enl' aerie*). Έν τή παραβολή ταύτη ακριβείας άλλως τε άναμφισβητήτου, τήν έξής μόνην διαδίδει άνομοιότητα... άξίαν έκτιμήσεως εν πάση περιπτώσει: Ο μέν σύρμός συρίζει, τό δε δράμα συρίζεται. Σημειούμαι όμως—και τοϋτο πρώττω άνευ λήπης—εν τή τέλευταίη ταύτη περιπτώσει τό σύριγμα ούδαμώς έστιν υποχρεωτικόν».

Ο Ludovic Halévy έπέχει λιαν έπιδοξίως και εύφυώς όπως δέ μη είπη ότι ούδέν έρει γράφει τὰ έξής: «Ούχι ήμίν, δραματικοίς συγγραφέυσιν, άποικαται να όμιλώμεν περι ών έπραξαν οι ήμέτεροι συνιδέλφαι. Τοϋτο άνήκει ήμίν, κριτικοί, εις τδ όνμόσιον».

Ο δε Φραγιέσκος Κορρέο γράφει: «Έν τή φιλολογία τό θεάτρον δέν είνε τό πρώτον είδος, — ω! ούχι—άλλ' είνε τό δυσκολώτερον. Οίονει δέ συμπληρών ταύτα ό Bisson λέγει: «Τό προκαλείν τήν γέλωτα έπιτιχώς πεντακροτίών ανθρώπων επί τρεις ώρας είνε έργον δυσχερές, ήθικόν και υγιεινόν. Τό θεάτρον, εν τε τω δράματι και τή κωμωδίη, βιοί διά του εν διαφέροντος. Αι διάφοροι θεατρικά σχολαί είνε ή τέχνη του σπουδάζειν τὰ άρτήματα και, έστιν ότε, συνδέειν τὰ άπόκεχωρισμένα.

Τό διδχουρίζεσθαι ότι τό θεάτρον διορθοί τὰ ήδη ταύτων τω λέγειν ότι τό κάτοπτρον εξωραΐζει τδ πρόσωπον» (1).

Ο Richerlin έκφέρει περίπου τήν αυτήν τω Halévy γνώμην: «Ο στρατιώτης δέν δύναται να έχη γνώμην περι της μάχης εν ή εθρηται, πάν ότι δύναται να ήλην είνε ότι μάχεται». Τελευτατον παρατίθενται αι όραται και ακριβείς ήμα γνώμια του George Ohnet και Jean Joulien.

Ο εύτυχής συγγραφέυς του *Maitre de Forges* λέγει τὰ έξής αξιοσημείωτα και άληθή:

«Πρώτοι οι ήμέτεροι νέοι συγγραφείς να έχωσιν ήσάνην δόσιν άφελείας και εγούλιμού όι ως λέγωσιν ότι προστίθενται ν' άνακαινώσασι τό θεάτρον. Ο

(1) Συγγνώμη, άλλ' ή ιδέα αύτη είνε έσφαλμένη. Ο δε Schiller πληρέστερα άνιρει αυτήν εν οίς περι του θεάτρου ως ήθικου όργάνου λέγει.

πέλιος δραματικός τύπος άνέκαθεν καθορίσθη ύπ' των άλλώνων τραγικών και κωμικών, οίτινες έξικριβώσαν τό άνθρώπινον πάθος και τήν μοριαν αυτού. Από του Αισχύλου δε και του Αριστοφάνους τὰ μέγιστα των πνευμάτων πάντων των χρόνων ούδέν έπραξαν ή να βαδίσωσιν εν τω θαυλώδς άνεωγμένω βίω. Η πρωτοτυπία αυτών συνίσταται εις τό μεταάλλειν επ' άλλων τον ήσαν του ήσματος, όπερ ήδουσι βαίνοντες, άλλ' οι λόγοι ήμιναι οι αυτοί. Ούτως είνε οι οίτινες παρασανται ηγούσσοντες ότι προστίθενται τὰ πάντα ν' ανατρέψωσι προικαλοΐσι τον ήμιν γέλωτα».

Ο δε Julien: Το δοθαρόν θεάτρον έστι πλέον ή ζωσα ειπών του βίου. Έστι μέρος του βίου τιθέμενον επί της σιμνής μετά τέχνης. Έστιν ή εκδήλωσις του βίου διά της τέχνης».

Αυται αι διάφοροι γνώμια δραματικών περι θεάτρον.

Έν τοίς θεάτροις Αθηνών εδιδάχθησαν τας έξής νέα έργα: Οί δύο προσεστοί του Κωρριόυ, ύπ' Η. Ζάννου, κωμειδύλλιον διδαχθέν εν τω θεάτρο *Τόχα* ή *Τραγωδία της*, λυρικόν δραματίον, ύπ' Ι. Πολέμη, διδαχθέν εν τω θεάτρο Παρραδείσω και ή *Ακτίς εν σκοτει*, δραματίον του Δ. Κορομηλά, διδαχθέν εν τω αυτώ θεάτρο Παρραδείσω. Εκ των κρίσεων των έφημερίδων έξάγομεν ότι και τό κωμειδύλλιον του κ. Ζάννου εσχε τήν αυτήν ήν και τὰ πρδ αυτού εκτελεσθέντα άποτυχίαν, κατακρίθη δ' έπίσης ως σιμνικόν έργον ό *Τραγωδία της* ή *Ακτίς εν σκοτει* ή λυρική εγένετο όχηρά.

Είνε περίεργον ότι εν τω άκαδημαϊκός και διάσημος δραματικός Αλέξανδρος Δοιμάς υίός άπό πενταετίας ύποσχεθείς τή Γαλλική Κωμωδία νέον έργον αυτού, τον *Chemis des Thées*, ούπω εδωκεν αυτόν, εν ω ό ακαδημαϊκός και ένδοξος συγγραφέυς του *Monde ou l'on s'ennuie* κ. Pailleron εδύλωσεν ότι θα δώση έπίσης νέον έργον έφ' ή και επανελήθηεν τό *Monde ou l'on s'ennuie* ούπω παρέσχε αυτό, ύπάρχουσιν άνθρωποι, οίτινες συνθέτουσιν έργα μετά της αυτής εύχερείας μεθ' ής τρώγουσι παγωτά.

Έν δε τω θεάτρω της Όμοιοίας άσμενοι άνέγνωμεν ότι τό εκ τω εδιδάχθη ή Φαιδώρα, περι ής όμιλώσαμεν εν τω προτέρω τεύχει. Η έξήκις επανόληψις του πολυκρότου έργου του Sardou εστιν έξία σημειώσεως.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ουδέν ίσχυσε να καταστήση μετριοπαδιστέραν και κατ' άκολουθίαν έπιμενετέραν τήν ριζοσπαστικήν πλειονοψηφίαν της σερβικής Βουλής, ούτω δε αυτη τή

παρελθούσθ τετύγη έξέδωκε τήν επί της εκθέσεως της άνακριτικής κοινοβουλευτικής έπιτροπής άπόφασιν αυτής, όριστικώς θεσπίσασα τήν εις δικήν παραπομπήν άθρόου του πρώην ύπ' τον κ. Αθακούμοιτις ύπουργείου των φιλελευθέων. Είνε άναντίρητον ότι τό περι ού ό λόγος ύπουργέιον, πραξικοπηματικώς κληθέν επί τήν άρχήν ύπ' της μακαρία τή λήξει άντιβασιλείας, πραξικοπηματικώς δε εν αυτή ύπ' του μονιρατορικώς τήν δύναμιν της άντιβασιλείας ένασκούντος κ. Ριστίτις ύποστημιζόμενον, πραξικοπηματικώς ώσαύτως και διά πολλών συνταγματικών άθετήσεων έπεξήτησε τάν έξασφάλισιν έαυτψ της άρχής, ότι δε τούτων ένεκα δέν είνει άνάξιον της πρό του ειδικού δικαστηρίου έμφανίσεως αυτού ή θέσις όμως της χώρας, μετά τον μακρόν εκείνον έσωτερικόν σάλλον, τον ταραξάντα αυτήν καθ' όλον σχεδόν τον άπό της παραίτησεως του βασιλέως Μιλάνου μέχρι της αυτεπαγγέλτου ύπ' του υιού αυτού βασιλέως Αλεξάνδρου άνακηρύξεως της ένυληκοσθητος αυτού χρόνον, δεομένης άπαραιτήτως γαλήνης και ήσυχίας πρδς άποτελεσματικώ τέρην έξαπολύσειν του έργου της προόδου, εις τήν σχετικόν συντέλειαν του όποιου φαίνεται κειλημένη ή κρατούσα εθνική των ριζοσπαστικών μερίς, επέβαλλε μετριοπαδιστέραν συμπεριφοράν πρδς συντηρημένους ήδη τέλεον και τεταπεινωμένους πολιτικούς άντιπάλους, της εμπροδούς μέχρι πολιτικής έξουτώσεως διά κοινικού άπιασμού καταδιώξεως αυτών άναξείσεως αυθις τὰ μόλις κατευρασθέντα πάθη και παρασκευασθέντες τήν εν καιρψ έπιζητήσιν άντιπολιων και διαωνιζούσις ούτω τον έσωτερικόν του βασιλείου κλυδωνισμόν. — Αλλ' αι ύπαγορεύσεις αυται της μετριοσθείας και του γενικωτέρου της κόρας συμψέροντος δέν κατίσχυσαν των ύποκινώσεων του πολιτικού πάθους των νικητών, ούτω δε ή Σκουρίνα διά μεγάλης πλειονοψηφίας άπεφάσισε τήν εις δικήν παραπομπήν. — Εύτυχώς ή συγκρότησις του ειδικού δικαστηρίου άχει πάντα σχεδόν φόδον μη και εν τή όριστική της δικαιοσύνης έπιτηγορία έπικρατήσθ ή φωνή της πολιτικής εκδικίσεως. Τό δικαστήριον τοϋτο κατά τὰ εκ Βελγρραδίου τυλεγραφήθέντα συνεκρότηθη εκ δεκατέ μελών, ών τὰ μέν όκτώ έξελέγησαν εκ της ριζοσπαστικής μερίδος, τὰ δ' έτερα όκτώ εκ της αντιπολιτευσεως. Ούτω δύναται τις να έχη πεποίθισιν, ότι ή δική δέν ό' άποδη συνέχεια της μονομερούς σχεδόν διά τήν ένεστώσαν παντοδυναμίαν της ριζοσπαστικής μερίδος μέχρι τοϋδε διεξαγωγής του ζήτηματος.

Η διεθνής πολιτική κατάσταση διατελεί εν τω σιμνω κατελίπομεν ταύτην κατά τήν παρελθούσαν κυριακήν, μετά μόνης της διαφοράς, ότι νέον τεκμήριον των γερμανικών διαθέσεων πρδς τήν δύνατήν επανόρθωσιν των πεπλημμελημένων ως πρδς τήν άπό της άποχωρήσεως του πρίγκιπος Βίδαρκ και έξής κρατήσασάν πρδς τήν Ρωσίαν πολιτικόν, έπιτρέψασαν μέν πρδς τή συντέλειαν της γαλλορωσικής προσεγγίσεως και τή άύστεροσυγγαρία όπως κενήν εύροΐσα, εύχερως καταλάβη ήν άρτι κατέλαβε παρὰ τή μεγάλην του Βορρά Δυνάμει θέσιν, επανενκοΐσαν δε κατά μέγα μέρος τήν ένεστώσαν κατάστασιν των έμπορικων γερμανορωσικών σχέσεων, κιν-

δυνουσαν να επιδρασει και επι των πολιτικων, εχουμε την ως οριστικως δεδωμενην αγγελλομενην κατα το τέλος του θερους μεταβασην του αυτοκρατορος Γουλιέλμου εις Κοπεγχάγην κατα την αυθη διατριβην του αυτοκρατορος Αλεξάνδρου. — Εις την επίσκεψιν ταύτην, μάλλον δε εις την εκ της επίσκεψως ταύτης αναγκαίως επακολουθούσαν συνέντευξιν των αυτοκρατόρων Γερμανίας και Ρωσίας, και πρότερον μὲν, ὅτε τὸ πρῶτον ἠλθοῦν κατὰ τὴν εἰς Ρώμην τελευταίαν ἐξδρομὴν τοῦ γερμανοῦ καίσαρος ἐπὶ τῇ εἰσοδισπεντατηριδί τῶν γάμων τοῦ ἰταλικοῦ βασιλικῆς ζεύγους προηγγέθη, ἀπεδόθη σπουδαία πολιτικὴ σημάδια, καὶ νῦν δὲ κατὰ μείζονα λόγον δύναται ν' ἀσφαλῆ τις, ὅτε ὑπάρχοντες προσβόλου ἐν τῇ καταστάσει στοιχείου, τῆς μεταξὺ διπλοδὴ ἐπελθούσης γνωστῆς αἰσθητικῆς τροπῆς ἐν ταῖς διεθνέσι σχέσεσι, μάλιστα δὲ ταῖς αὐστρῶσσι καὶ γερμανορωσικαῖς, ταύταις μὲν τραχυτέρας, ὡς εἶπομεν, γενομένας, ἐκείναις δὲ τούναντιον ὀσμύραι φιλωτέρας, καθ' ἃ προεβρίθη, ἀποβαίνουσαι. Ὅτε συνεζητεῖτο παρὰ τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ ὁ πολιτικὸς σκοπὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως Γουλιέλμου καὶ Οὐμβέρτου, Γουλιέλμου καὶ πάπα, καὶ ἐλέγετο ὅτι ὁ τῆς Γερμανίας αυτοκράτωρ θὰ μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ κατὰ τὴν ἐν Κοπεγχάγη διατριβὴν τοῦ αυτοκράτορος Αλεξάνδρου, ὡς σκοπὸς τῆς δευτέρας ταύτης συνεντεύξεως ἐφέρετο ἡ ἀπόπειρα συνεννοήσεως τινος τῶν δύο αυτοκρατόρων περὶ μερικῶ ἀφοπλισμοῦ. — Ὁ σκοπὸς οὗτος καὶ σήμερον δύναται νὰ ὑψίσταται, καὶ κατὰ μείζονα μάλιστα λόγον, καθ' ὅσον ἡ ἕκτοτε ἐπελθούσα ἀπόρρησις τοῦ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ εἰς τὸ κοινοῦ δόγμα ὑποβόλην καὶ ἡ δυσχέρεια, μετ' ἧς τοῦτο ὑπὸ τοῦ νέου κοινοβουλίου ἐπιψηφίσθη, μόνον ἐκκαίθεκα ψήφων πλειοψηφίαν παρὰ τὰ τοσαῦτα ὑπὲρ τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτοῦ ληθθέντα μέτρα, καὶ αὐτοῦ τοῦ αυτοκράτορος ἐπιμδάντος ὑπὲρ αὐτοῦ, δυνιδὴν νὰ συγκεντρώσῃ, ἀπέδειξε πασιφανῶς ὑπόμον δυσανασχετῆ ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐπὶ τῇ κρατούσῃ ἀδύροφῳ ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἡ τῶν συμμάχων τῆς Γερμανίας κατάστασις καὶ στάσις, ἡ οικονομικὴ μὲν καὶ κοινωνικὴ κατάστασις, ἡ πολιτικὴ δὲ στάσις, ἀναγκάζουσα τὴν Γερμανίαν ἐπὶ τῶν ἰδίων μόνον δυνάμεων νὰ ἐρείθῃται, καταδικάζει αὐτὴν εἰς αἰωνίαν τῆς ἀδύροφῳ ταύτης ἐπίτασιν, ἥτις βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἀνεπαύγῃται ἀναποδράστως καὶ τὴν αἰωνίαν εἰς τὴν ἐπ' ἀπειρῶν οικονομικῶν ταύτην ἐξάντλησιν ἀνοχίαν καὶ ἀνοχίαν τῶν λαῶν τῆς γερμανικῆς ὁμοπονδίας. Καὶ νῦν λοιπὸν εἰσπίρ ποτε ἄλλοτε ἡ Γερμανία ἔχει χρειαζ ἀπόλυτον τοῦ ἀποδέσθαι μέρος τοῦ βαρυτάτου στρατιωτικοῦ φορτίου, ὅπερ, φέρουσα μὲν τῶς κοινῇ μετὰ τῶν συμμάχων, ὀλιγώτερον ἠσθάνετο, τὸ ὅποσον ὁμοῦ βυθιμδὸν καταλειπόμενον αὐτῇ μόνῃ ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἀποβαίνουσαν προοῖσαν αὐτοῦ αὐξήσιν, μάλλον δυσβάστακτον γίνεται δύναται δὲ ἐν τῶν κυρίων ζητημάτων, ὧν ὁ αυτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀφεται κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Κοπεγχάγης συνέντευξιν αὐτοῦ πρὸς τὸν αυτοκράτορα Αλεξάνδρου, νὰ εἶναι τὸ τοῦ μερικῶ ἀφοπλισμοῦ. Ἀλλὰ

τὴν μετὰ τοῦ τῶρου συνέντευξιν τοῦ γερμανοῦ καίσαρος ἀποφαίνει νῦν τοῦτο ἀναγκασιότερον ἢ ὑπὸ τῶν ἐν Βιέννη διεξαγομένων, καθ' ἃ εἶπομεν, πολιτικοπορικῆ ληξοδημία καὶ ἡ τροπῆ, ἢν προσλαμβάνουσιν αἱ γερμανορωσικαὶ ἐμπορικαὶ σχέσεις. — Τὸ πρῶτον τῶν γεγονότων τούτων ἀναγκάζει τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διώρθωσιν τῶν πεπλημελιμένων αὐτῇ καὶ τὴν ἐκφύουσιν τῆς ἀστυρικῆς ἀπὸ τῆς θέσεως, ἢν ἐθασθὲς κατέλασεν, ἔργον οὐχὶ εὐχερὲς βεβαία, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ ὀποιοῦ ἀπόπειρά τις δὲν δύναται ν' ἀποβῆ ἐπιζήμιος. Ὡς πρὸς τὸ διωτάν δὲ τὰς δύο αυτοκρατορίας τελευταιῶν ζήτημα, εἶναι καὶ τοῦτο τοσοῦτον φλογερὸν καὶ ἀκανθώδες, ὥστε ἀμφίβολον ἔτι κατορθώσεται καὶ γενικωτάτη εἶσο συνεννόησις. Ἀνομοιογενήσεται ἐν τούτοις ἡ παράτασις τοῦ ἐμπορικοῦ κολέμου θὰ ἰδύνατο νὰ ἐκτραχύνῃ καὶ τὰς πολιτικὰς σχέσεις τῶν δύο κρατῶν, ὅτι χάριν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, ἐν πολλὰς ἐξαρτωμένης ἐκ τῶν πολιτικῶν σχέσεων Γερμανίας καὶ Ρωσίας, ἀναγκαῖα ἀποβαίνουσιν ἀμοιβαίαι παραχωρήσεις καὶ ὅτι γενική τις τῶν δύο αυτοκρατόρων συμφωνία περὶ τῶν ἔργων τῆς ἐμπορικῆς συμβάσεως θὰ διευκλίνεν ἴσως τὸ ἔργον τῆς κατὰ δεπτέμβριον συγκροτουμένης ἐν Βερολίνῳ συνδιασκεψῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο κυβερνήσεων. Ἡ δυσχέρεια ὁμοῦ ἐγκραται ἐν τούτῳ, πῶς ὁ κόμη Καπρίσθς, τοσαῦτας χάριτας ὀφείλων τοῖς συντηρικῶς, θιασώταις ἄλλοις οὐδὲ τοῦ προσηγορικῶ συστήματος, ἐλπίζων δ' ἔτι ἐπὶ τὴν κοινοβουλευτικὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν εἰς ἐπιψηφίσιν καὶ τῶν οικονομικῶν μέτρων, ὅτι ὧν πραγματωθῶσονται αἱ τῇ ὑποστηρίξει αὐτῶν ἐπιψηφισθεῖσαι στρατιωτικαὶ μεταρρυθμίσεις, θὰ ἰδύνατο χάριν τῶν γενικῶν τῆς Γερμανίας συμφερόντων νὰ παρῆ τῇ μερικῶ τῶν γερμανῶν ἀγροτῶν, πεισματωδῶς ἐπιμενόντων εἰς τὸν αὐστηρὸν καὶ τέλειον ἀποκλεισμὸν πάντων τῶν ξένων δημοπρατικῶν, ἀπαιτησάντων δὲ ἄρτι καὶ τὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἀθέτησιν τῶν πρὸς τὴν σύμμαχον ἀύτροσυγγαρίαν διωμολογημένων, ἵνα μὴ διὰ τοῦ αὐστριακοῦ ἐδάφους διαμετακομιστικῶς εἰσερχόνται εἰς Γερμανίαν ρωσικὰ προϊόντα.

Σήμερον διεξάγεται ἐν Γαλλία ὁ μέγας ἐκλογικὸς ἀγὼν, ἐξ οὗ ἡ χώρα ἐλπίζει ν' ἀνασυστήσῃ τὸ κοινοῦ δόγμα αὐτῆς κατὰ τὸν τρόπον τοιοῦτον, ὅστε αὐτὸ νὰ δύναται νὰ παρῶσῃ κυβερνήσιν, ἐπὶ ὁμογενοῦς πλειοψηφίας ἐρειδόμενῃ καὶ συγκεντρωσάν οὕτω τὴν δύναμιν ἐκείνην δύναμιν, ἢν ἐν μέρει μόνον κατόρθουσαν νὰ συγκεντρώσῃ αἱ ἐκ τῆς τελευταίας Βουλῆς προελθούσαι κυβερνήσεις, ἥτις δ' ἐτέρωθεν ἀποβαίνει ἀπαραίτητος ἐν ταῖς ἐνεστώσαις μάλιστα περιστάσει πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ διαδοχῆς προκυπτουσῶν ἐσωτερικῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ὀσμύραι σπουδαιότεραν τροπὴν λαμβανόντων ἐξωτερικῶν πολιτικῶν πραγμάτων. — Κατὰ τὰς φερομένης εἰσάσεως ἡ μὲν τῶς ὑψισταμένη δεξιὰ θὰ ὑποστῇ αἰσθητικὴν ἐν τῷ ἀγῶνι μείωσιν, τοῖς πλειστοῖς δὲ τῶν ἀρχαίων βουλιανερικῶν κλεισθῶσονται αἱ πύλαι τοῦ βουλευτηρίου ὡς πρὸς τοὺς σοσιαλιστάς, μέγα ὄργος πλαττόμενος, ἐλπίζεται κοινῶς ὅτι ἡ ἐκβάσις τῶν ἐκλογῶν ὁ ἀποδείξῃ αὐτοῖς πολὺ ἀσθενέστερος ἢ ἐπὶ αὐτοῖς φανάζονται. Οὕτω τὸ πρόβλημα ἔγκραται κυρίως

ἐν τῷ ἐξῆς: τίς τῶν πολιτικῶν ἀποκρόσεων θὰ ἐπιψηφισθῇ ἐκ τῶν ἀποκρίων, ὡς ὑποστίθονται αἱ δεδωμενὰ ἐχθρική πρὸς τὴν δημοκρατίαν μερίδες, ἐκ τῆς λύσεως δὲ τούτου ἐξαρτῶται ἡ ὀριστικὴ παγίωσις τοῦ δημοκρατικοῦ οἰκοδομημάτων ἀνεῦ τῆς συνεργίας τῶν ριζοσπαστικῶν στοιχείων. — Ἴνα σχηματισθῇ δὲ γενικὴν τινα ἰδέαν περὶ τῆς ἐνδεχομένης συγκροτήσεως τοῦ σήμερον καταρτιζομένου γαλλικοῦ κοινοβουλίου, πρέπει ν' ἀναλογισθῇ τὴν πρὸ τῶν ἐκλογῶν κατάστασιν, ἐν πρώτοις δὲ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν τελευταίαν ἐκλυσιν τῶν μοναρχικῶν μερίδων ἐκτός τοῦ ὅτι διπλοδὴ βοναπαριστὰ καὶ βασιλικὴ εἶχον στρέφει ἀλλήλους τὰ νῶτα, διακόψαντες τὸν τῶς συνάπτοντα αὐτοῖς δεσμὸν συνεργασίας, οἱ ὑποψήφιοι τῶν δύο τούτων μερίδων μετὰ τοσοῦτου ὁρόρου κατήλθον εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅστε, ἐπιμελῶς τὴν σημαίαν αὐτῶν ἀποκρύψαντες, ἐνεφανίσθησαν ὑπὸ διάφορα ἐπιθετὰ οὕτως οὐδὲ εἰς ὑπῆρχεν ὑποψήφιος βοναπαριστῆς, ἐνῶ ἐτέρωθεν οἱ αυτοκρατορικοὶ κατήλθον εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν προμηχῶν τῆς διὰ δημοψηφίσματος ἀναθεωρήσεως ἢ καὶ ὡς πολιτικαὶ ὀπαδοὶ τῆς ἀναθεωρήσεως. Παρὶ τοῖς μοναρχικοῖς συμβαίνει τὸ αὐτὸ περίπου ὁ μὲν τῶσδων ἐπὶ ἐπὶ τοῦ συνταγματικοῦ ἐδάφους ἢ καὶ ἐπιμελῶς ἐν τοῖς ἐκλογικῶς προγράμμασιν αὐτῶν φέουσι τὸ κυβερνητικὸν ζήτημα, οἱ δὲ καλοῦνται «συνησπιδόμενοι», οἱ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ὁμοῦ τοῦ κόμητος Δωσονθὶλ ἐφεδρεύοντες βασιλικοὶ, διάφοροι ὅλων τῶν «συνησπιδόμενων» τοῦ κ. Πιουῦ μόνον δὲ σπάνια τινα ὑπῆρχον ὀνόματα φέροντα ἀπροκαλύπτως τὸ τῶν μοναρχικῶν ἐπίθετον αὐτῶν, εἰς ἐν Παρισίους, εἰς ἐν Βανδαία καὶ δύο ἢ τρεῖς ὑποψήφιοι τῆς Βρετανίας. Ὡς πρὸς τοὺς «συνησπιδόμενους», τινὲς τούτων εἶνε ἀρχαῖοι μοναρχικοὶ βουλευταὶ αὐτομυλίσαντες εἰς τὴν δημοκρατίαν πρὸς διδῶσιν τῶν ἔδρων αὐτῶν, ἀλλὰ πιθανῇ ἀποτυχίᾳ ἀνέμνε πάντας σχέδων. Ἄλλως ἔχει τὸ πρῶτον ὡς πρὸς τὰ νέα ὀνόματα, τὰ οὕτω ἀναμυλθέντα εἰς τοῖς πολιτικῶς ἀγῶνας καὶ τῶν ὀποίων ἡ πρώτη δράσις διαπιστωθῆσιν τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος ἀποδοχίαν. Ἐκτός τῶν ὑψηλῶν προσώπων, οἱ ὁ πρίγκιψ Ἀδερπεργ, ὁ κόμης Μοντσολῆν, πάντοτε ὡς δημοκρατικοὶ ψηφίσαντες ἐν τῇ τελευταίᾳ Βουλῇ, ὁ κόμης Γκρεφφὸυλ, χέριν δημοκρατικοῦ ὑποψηφίου παραιτηθεὶς τὴν ἰδίαν ὑποψηφισίτητα, «ἵνα μὴ διαρῶσῃ τὰς ψήφους», κατὰ τὴν δόλῳσιν αὐτοῦ, ὑπάρχουσιν ἄλλοι, οἵτινες τὸ πρῶτον ἐμφανίζονται, οἱ ὀποιοὶ δὲ παρὰ τοῖς ἐκλογεῦσιν ἔφερον ἅπαν τὸ θέλητρον τῆς πολιτικῆς παρθενίας συννησπιδόμενοι μετὰ τῆς εἰλικρινείας δημοκρατικῶν ἀντιρριζοσπαστικῶν πεποιθήσεων. Οὗτοι πάντες οὐδὲν ἄλλο εἶδιν ἢ σωπιλοὶ σύμμαχοι τῶν κυβερνητικῶν δημοκρατικῶν καὶ τῶν εἰλικρινῶν «συνησπιδόμενων» ἐναντίον τῶν ριζοσπαστικῶν καὶ τῶν σοσιαλιστῶν, ἢ συμμαχία δὲ αὐτὴ ἐπαγγέλλεται σπουδαία ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἀποτελέσματα κατὰ τὸν σημερινὸν ἀγῶνα. Ἀπέναντι τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ὑγιῶν μετριοπαθῶν δημοκρατικῶν τούτων στοιχείων θὰ ἡγωνίζετο ὁ ὑπὸ τοῖς φλωκῆ-Κλεμανσῶ ριζοσπαστικῶς ὄμιλος καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς Λαφαργ-Μπωδὲν σοσιαλιστῶν, οἵτινες εἶχον μὲν διωμολογηθεῖ συμμαχίαν τινα, ἀλλ' ἡ ὀποία, τῶν σοσιαλιστῶν ἦσει εὐλαχίστα δύνα-

μένων νὰ ἐλπίζωσιν, ἀποβίεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μόνον εἰς ζημίαν τῶν ριζοσπαστικῶν, οἵτινες τῶν συμμάχων αὐτῶν ἕνεκα ὁ ἀπολέσσει μέγα μέρος καὶ τῆς ἰδίας δημοτικότητος. — Καὶ οὕτω πάντα πείθουσιν ὅτι ἡ ἐκβάσις τοῦ σήμερινοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, ὅς ὁμοῦ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὀριστικῶς κριθίεται οὐχὶ αὐθημερὸν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπαναληπτικῆς ἐκλογῆς, εἶσο πάντως μὲν ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, τῶν διαφόρων μοναρχικῶν στοιχείων, ὡς εἶδομεν, εἰς οὐδὲν πλέον λογιζομένων, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα καὶ ὑπὲρ τῆς χώρας διὰ τῆς ἰσχυρῆς ἐπικρατήσεως τῶν μετριοπαθῶν δημοκρατικῶν, οἷς ὀφείλεται μὲν ἡ νεωτέρα τῆς Γαλλίας πρόδοσις, ἀλλ' οἱ ὀποιοὶ κατὰ τὸ παρελθὸν κοινοβούλιον δὲν παρίσταντο ἱκανῶς συμπαγεῖς. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εὐχεται τῇ Γαλλίᾳ πᾶς φίλος αὐτῆς.

M. E. M.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Τηλεγραφικῶς ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος ἐπιστημονικῆς δόξης τῆς Γαλλίας, τοῦ Jean Martin Charcot μίλου τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας τῆς ἱατρικῆς καὶ καθηγητοῦ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς Παρισίων, σφόδρ σγγραφεῖς πολλῶν καὶ ποικίλων διατριβῶν καὶ μελετῶν περὶ τῶν γρονίων καὶ νευρικῶν ἀσθενειῶν τῶν ἐγκεφαλικῶν ἀσθενειῶν κτλ. κτλ. Ἐγενήθη ἐν Παρισίους τῷ 1825, σπουδάζει τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῷ 1853.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 8 αὐγούστου.

Τὰς κυβερνήσεις πάντων τῶν κρατῶν τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἐξακολουθεῖ ἀπασχολοῦν τὸ νομισματικὸν ζήτημα, πάντως δὲ τοῦ οικονομικοῦ κόσμου ἡ προσοχὴ εἶναι ἐστ, ἀμύνει πρὸς τὴν ἐν Νέα Ἰόρκῳ ἀμερικανικὴν σύνοδον, ἥτις κέκλεται ν' ἀσφασίῃ τιγὶ τῆς τύχης τοῦ ἀργύρου, ἥτοι περὶ τῆς νομισματικῆς χρήσεως ἢ μὴ αὐτοῦ, ἐν τῷ μέλλοντι. Καὶ ὁ μὲν πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ. Κλέβελανδ ἐν τῷ διαγγέλματι αὐτοῦ παρῶσιν τὴν ἀνάγκην τῆς καταργήσεως τοῦ νόμου Σέρμαν, εἰς ὃν νόμον ὀποδίδει τὴν αἰτίαν τῆς μαστιχούσης τὴν ἀμερικανικὴν συμπολιτεῖαν οικονομικῆς κρίσεως, καὶ ἀπῆλθε τὴν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν λάξιν τῶν συζητήσεων ἀμφιδόλλεται ὁμοῦ, ἢν καὶ μετὰ δύο ἐπὶ ἑβδομάδας καταλήξωσιν εἰς ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα, καθ' ἕσον οἱ θιασώται τοῦ ἀργύρου, ὑπερισχίνοντες, φάινεται, ἐν τῇ Γερουσίᾳ, δὲν θὰ παραδεχθῶσιν τὴν κατόργησιν τοῦ νόμου τοῦ Σέρμαν, ἢν μὴ γέννηται συγχρόνως παραδεκτὸν ἕτερον σχέδιον, ἢν ὀβληθῶσιν παρὰ τῶν γερουσιαστῶν τοῦ Κανσῶ καὶ ἰσχυρῶς ὑποστηρικθῶσιν ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο θὰ καταργηθῇ μὲν ὁ νόμος τοῦ Σέρμαν, καὶ ἐπο-

μένως θα παύση η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών του ν' αγοράζει κατά μήνα 4 1)2 εκατομμύρια ουγγίαις άργύρου επί έκδοσει γραμματίων πληρωτέων εις χρυσόν, θ' άφισθί όμως έλευθέρη η έκκοπή άργυρών νομισμάτων κατ' αναλογίαν 18 ή 20 προς 1 αντί της νύν ύπαρχούσης αναλογίας 16 προς 1. Επί τή παροίησιν δέ ότι η πρότασις αύτη θα ύπεριχύσθι, ή τιμή του άργύρου ήρξατο αναλαμβάνουσα, πρό τεσσάρων δε ήμερών έσημειούτο 34 3)4—35, ενφ' εν μόν τή πρώτη ήρμη είχεν εκπέσει μέχρι 30, έκκολούθει δέ διακυμαινόμενι μεταξύ 32—33. Διά τον αυτόν, φαίνεται, λόγον δέν επραγματοποιήθη ο φόδος νέας αύξήσεως του τόκου της προεξοφλήσεως παρά της άγγλικής Τραπεζής, ήν έμελλον να παρακολουθήσωσι και αι λοιπαι ευρωπαϊκαι Τράπεζαι, και μάλιστα η του Βερολίνου, ιδως δε και η της Γαλλίας, διότι και εν Παρισίσις μ' όλην την φαινόμενην άταραξίαν ήρξατο γινομένη επισοθητή ή εξαγωγή του χρυσοϋ, ως άποδεικνύει το μεταξύ Παρισίων και Λονδίνου συνάλλαγμα, σημειούμενον χθές 25,34, ή δε ύπερτίμησις, ήτοι αξία του χρυσοϋ έφθασε μέχρις 8 τοίς 1000, ενφ' μέχρι μόν του μαρτίου διεννηγοείτο εν Ισοτιμία 1000) 1009, ήτοι 3,473 φρ. το χιλιογράμμον, κατά δε τον μάλλον ήτο 1 τοίς 1000, την 1 αυγουστου έφθασεν 4—5 και εκποτι έκκολούθησαν η ανατίμησις μέχρις 8 τοίς 1000. Έκ τούτου καταφαίνεται όποιαν έπιπρόσθη ή τοιάδε άπόφασις της αμερικανικής Συνόδου δύναται να έχη επί της τέχνης του χρυσοϋ, επί των αναγκαιών συναλλαγών και επί των αποθεματικών κεφαλαίων των μεγάλων ευρωπαϊκών Τραπεζών κεφαλαίων, τα όποια, ως γνωστόν, έχουσιν έναρτοταμιευμένα διά τολεμαίας ανάγκας.

Πάνη δέ της Αμερικανικής Συμπολιτείας, ή όποια έστίν αναγκαθμένη ν' άποσθρη μεγάλας ποσότητος χρυσοϋ εκ Εβρώπης, και η Ρωσία από τινος καιροϋ ήρξατο άποσθρούσα τα εν ταίς Ευρωπαϊκαίς Τραπεζαίς διά λήθοννάτης καταθευμένα ποσά, και εκ της ιδίως Τραπεζής του Βερολίνου άπέσθραν ήδη το μέγιστον μέρος των εν αυτή καταθεμάτων, όλίγιστα δε έναρτομένου ποσά. Τούτο πρό πάντων κατέστησεν έπαισθητήν εν Βερολίνω την έλάττωσιν του χρυσοϋ, και τούτο ήνάγκασε την γερμανικήν Τράπεζαν να ύψώσθι τον τόκον της προεξοφλήσεως εις 5 τοίς 100.

Η Ισπανία και η Ιταλία εξακολουθούσι ενεργηδώς άγωνιζόμεναι προς βελτίωσιν της οικονομικής των καταστάσεως, έλπίζεται δε ότι θα ύπερνηκώσθι τάσας τας δυσχερείας, διότι, ως και πρό χθές έλέγομεν, εις μόνον το οικονομικών ζήτημα συγκεντρούται ήδη τάσα η προσοχή και η μέριμνα των κυβερνώτων, ύποστηριζομένων εις τούτο και υπό των αντιπολιτευομένων μερίδων. Η Ιταλική Βερουσία διά μεγάλης γλεισημίας παρεδέξατο τον περί των Τραπεζών νόμον, ο δε επί των οικονομικών ύπουργός διεκήρυξεν ότι μετά την έπιψηφισιν του νόμου θ' άποσθρη εκ της κυκλοφορίας 70 εκατομμυρίων τραπεζογραμμάτια. Η ύπερτίμησις του συναλλάγματος, ειπεν ο αύτός ύπουργός, πρόέρχεται πρό πάντων εκ του ότι η κυβέρνηση πλήρηνει έτησίως εις το έξωτερικόν 380 εκατομμύ-

ρια διά τοκομερίδια και τρομηθείας διά στρατιωτικώς ανάγκας, χωρίς να τροβή εις νέαν έκδοσιν ράντ. Ότως έπραττεν άλλοτε. Συγχρόνως άπεφασίσθη εν ύπουργικῃ συμβουλίῃ, ίνα από της 1ης Ιανουαρίου 1891 τα τοκομερίδια πληρώνονται εις το έξωτερικόν επί παρουσίῃσιν των τίτλων, τούτο δε θα έμποδίσθι τους εν Ιταλία κατόχους ν' άποστέλλωσιν εις Παρισίους και Βερολίνον τα τοκομερίδια αυτών, όπως έπωφελδώνται της διαφοράς του συναλλάγματος. Πρός θεραπειαν δε της εις τας μικράς συναλλαγάς προσγινόμενης δυσχερείας ένεκα της έλλείψεως κερματίων πλείστα ελήθησαν μέτρα, εν οίς και η έκκοπή 10 εκατομμυρίων εκ ορειχάλκου, ως και η έκδοσις 30 εκατομμυρίων γραμματίων του 1 και των 2 φράγκων, ώστε, ως η Έλλάς, θα έχη και η Ιταλία τους λιμνηκοντοροσ της, ως όνομάζουσιν εν Έλλάδι τα μικρά ταυτα γραμμάτια.

Ενδριετήρημεν εκτενεστερον περι ταυτα δια δύο κυρίως λόγους: πρώτον ίνα καταδειξώμεν ότι τότε νομισματικόν και το οικονομικόν σύστημα της τουρκ. αυτοκρατορίας επί τοιοούτων στρηίζεται ίσχυρών βάσεων, ώστε δέν επηρεάζεται ουδέ κλονείται ει: των οικονομικών ζητημάτων, άπερ ταράττουσι πάντα τα άλλα κράτη, έλομένως δε και τα χρωάγραφα αυτης εξακολουθούσιν ύποστηριζόμενα εν τῃ μέσῃ της γενικής καχεξίας: και δεύτερον ίνα ύπομνήσωμεν τους εν Έλλάδι κυβερνώοντας, ότι δέν είναι καιρός να συσκέπτονται και να τυρδάζωσι περι μικρά και έπουσιώδη, αλλά να μεριμνήσωσι συντόμως και άποτελεσματικῶς περι του ήλέγοντος οικονομικού ζητήματος και προλάβωσιν, ένόσῳ ύπάρχη καιρός, την πλήρη οικονομικήν καταστροφήν του έθνους.

Η κίνησις του χρηματιστηρίου ήμών κατά την έβδομάδα ταυτην ουδέν έσχε τα ενδιαφέρον ένεκα της δικρατούσης άπραξίας αι τιμαί όμως πάντων των κυβερνητικῶν χρωαγράφων, ως και τῶν μετοχῶν του Μονοπωλείου και της Όθωμαν. Τραπεζής, έκκολούθησαν ύποστηριζόμεναι ίσχυρῶς, πλην των όμολογιῶν των σιδηροδρόμων Ρωμυλίας, αι όποιαι ύπετιμνήθησαν σπουδαίως, φθάσαναι μέχρις 84 1)8 ένεκα αναγκαστικῶν πωλίσεων, ως γραφουσιν εκ Βερολίνου και Παρισίων. Χθές όμως γενική έπιλλθεν ανατίμησις, η όποια κατά πᾶσαν πιθανότητα θα εξακολουθήσθι και σήμερον. Το Γενικόν χρέος έτιμᾶτο 24,5, αι μετοχαι του μονοπωλείου 16,30 και οι σιδηροδρόμοι 85 3)8.

Τα ελληνικά έμμανα στάσημα και παρημελημένα εις τας γνωστας ετελειε τιμας. Πάγιον 29 1)4, μονοσάλιον 39 1)4, δάνειον των 5 ο)ο 36—37. Ενταυθα αι μετοχαι του Λαυριου εφθασαν εις την ευτελειεσταινην τιμήν φρ. 35, αι δε λαχαιοφοροι όμολογια της Τραπεζής διατηροϋνται περι τα 350. Και εν Αθηναις δε αι τιμαί των χρωαγράφων, ως και των διαφόρων μετοχῶν και αξιῶν, κατήνεσαν εις το μη περαιτέρω της έκπτώσεως.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ο επιτάχιστος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κοινὴ ἀντιπολιτευτικὴ-τίμηρον Τραπεζογραφικῶν ΝΕΟΛΟΓΟΥ